

AMBIANCE IN DE KEET

Door Luc KERKHOF & Louis BOONEN

Personages:

(6 D - 3 H)

HILDE 21, patiënte
MARIE-CLAIRE 23, patiënte
TRIENEKE 60, patiënte
FLACON 50, hoofdverpleegster
WIET 55, klusjesman
CLOTIL 55, moeder van Hilde
ANTOINETTE 45, moeder van Marie-Claire
LODE 26, zoon van begrafenisondernemer
DR. SPEKSLAGER 30, plastisch chirurg

Decor:

Patiëntenkamer met drie bedden op de eerste verdieping van een ziekenhuis, met een deur naar de gang en een deur naar de badkamer. Ergens tegen de muur staat een kleine tafel met drie stoelen. Het bed van Hilde staat met de rug tegen de linkse muur. Het bed van Marie-Claire staat met de rug tegen de rechtse muur. Het bed van Trieneke staat fond en centraal tussen de twee andere bedden. Naast elk bed staat een bedieningstafeltje. Fond staan er drie ziekenhuiskasten naast elkaar waarin de patiënten hun spullen kwijt kunnen. Er is een raam voorzien dat uitzicht geeft op de parking. Door het raam zien we de kruin van een boom.

EERSTE BEDRIJF (VOORMIDDAG)

(TRIENEKE IN SLAAPKLEED LIGT MET EEN BAXTER OP WIELTJES. HILDE, GEKLEED IN PYJAMA, VERVEELT ZICH DUIDELIJK. ZE BLADERT IN EEN WEEKBLAD. TRIENEKE WIL VAN HAAR GLAS DRINKEN MAAR DAT LUKT HAAR NIET ALLEEN. ALS HILDE HAAR ZIET SUKKELEN GAAT ZE TOT BIJ TRIENEKE)

HILDE: Moet ik u efkes helpen, Trieneke?

(HILDE LAAT TRIENEKE DRINKEN)

TRIENEKE: (PRESENTEERT HAAR GLAS) Wilt gij ook eens drinken?

HILDE: Nee merci. (SCHUDT HET HOOFDKUSSEN VAN TRIENEKE OP) Ik ben nog maar van gisteren hier en ik verveel me al dood.

TRIENEKE: Wat moet ik dan zeggen? Ik lig hier al zes weken te koekeloeren.

HILDE: (GAAT TOT BIJ HET RAAM) 't Is hier veel te rustig naar mijn goesting.

TRIENEKE: Wat wilt gij dan? Dat ik begin te zingen?

HILDE: Ik wil ambiance in de keet!

TRIENEKE: Dan had ge niet naar hier moeten komen. Dit is geen dancing, maar de rechtervleugel van een privékliniek, afdeling '*plastieke*' chirurgie.

HILDE: En dat acht dagen vóór Pasen. Daar gaat mijn vakantie.

TRIENEKE: Wat mankeert ge?

HILDE: Mijn neus staat krom. Ze gaan die hier deze week rechtzetten.

TRIENEKE: Ge hebt sjans dat den ouwe dokter Kriekenboom van verleden week met pensioen is. Als die een kromme neus moest rechtzetten, zette hij niet de neus recht maar het hoofd scheef.

HILDE: En hoe heet de nieuwe?

TRIENEKE: Dokter Spekslager. Gij zult zijn eerste klant zijn. Dokter Spekslager is een speciaal geval. Naar 't schijnt voert 'm testen uit op zichzelf. Gij wilt ambiance, wacht maar, gij zult ambiance krijgen!

HILDE: En wat mankeert gij? 't Is toch niet normaal dat een vrouw van uwe leeftijd op de plastische chirurgie ligt!

TRIENEKE: Ik zit met een slepende ziekte. Overgehouden toen mijne Julien drie jaar geleden is gestorven. Ik mis mijn ventje nog elke dag en daarom wil ik ook dood! Ik wil mijne Julien terugzien. Maar niemand wil mij de laatste picture geven.

HILDE: Wat heeft dat te maken met plastische chirurgie?

TRIENEKE: Daar was nergens anders plaats. (MET LACHJE) Eigenlijk vlieg ik overal buiten omdat ik snurk en winden laat.

HILDE: (VERWITTIGT) Begin hier ook niet hé! Ik kan daar niet tegen.

TRIENEKE: Ge moet toch niet meer opsnuiven dan een neus vol. (KOMT OVEREIND) Kunt gij eens efkes op de gang gaan kijken of er niemand aankomt?

HILDE: Waarom?

TRIENEKE: Dan kan ik mijnen baxter bijvullen.

(HILDE KIJKT OP DE GANG EN KEERT WEER)

HILDE: Er is niemand.

(TRIENEKE HAALT EEN FLES WITTE PORTO UIT HAAR KAST EN KAPT DIE IN HAAR BAXTER)

HILDE: Wat is dat...?

TRIENEKE: Witte porto. Dat dronk mijne Julien ook graag, 's avonds bij den televisie. Van die echte baxter valt mijn haar uit en van den deze krijg ik zelfs méér haar. En de pijn gaat er ook mee weg. Niet voortzeggen, hé Hilde.

HILDE: Ik zwijg als een graf. 't Is alleen spijtig dat IK geen baxter heb.

TRIENEKE: Dat komt nog, als ge geopereerd zijt.

HILDE: Ons moe komt me vanavond bezoeken. Misschien kan ze een fles meebrengen.

TRIENEKE: Gij krijgt tenminste bezoek. Mij komt er nooit iemand bezoeken.

HILDE: En uw kinderen dan?

TRIENEKE: Heb ik niet. Zelfs geen familie.

HILDE: Ochgot Trieneke toch. Maar als gij graag ne keer bezoek hebt, zal ik dat wel even regelen.

TRIENEKE: Hoe...?

HILDE: Let maar eens op...!

(HILDE TREKT HAAR JAS OVER HAAR PYJAMA AAN)

HILDE: Meespelen hé! (AF)

(GEKLOP OP DE DEUR)

TRIENEKE: Binnen.

(HILDE KOMT BINNEN EN SPEELT HET BEZOEK VOOR TRIEKE)

HILDE: Hier se, hoe gaat 't met ons Trieneke?

TRIENEKE: Niet goed. Ik heb u toch al verteld over mijn slepende ziekte.

HILDE: (UIT HAAR ROL) Ik ben uw bezoek hé. Ge moet meespelen.

TRIENEKE: Ach, ik heb geen goesting om te spelen.

HILDE: Waarom niet?

TRIENEKE: Omdat alles in mijn lijf zeer doet. En ge hebt geen blauwe druiven voor me meegebracht.

(HILDE TREKT HAAR JAS WEER UIT)

TRIENEKE: Ik wil sterven. Zo rap mogelijk. Maar mijn hart wil het niet begeven.

HILDE: Ik wil u natuurlijk niet op slechte gedachten brengen, maar euh... ge kunt toch ook zelfmoord plegen.

TRIENEKE: Hebt gij dat ooit gedaan? Valt dat mee? Hoe moet dat...?

HILDE: Ge moet gewoon vijf minuten uwe adem inhouden.

TRIENEKE: Met mijne mond dicht?

HILDE: Ja natuurlijk. Maar dan ook niet door uwe neus ademen hé.

TRIEENEKE: Geen probleem. Mijne neus zit toch al acht weken potdicht met opgedroogde snottebellen.

HILDE: Allé, begin er maar aan, zoveel te rapper zijn ge er vanaf. Dag Trieneke. En doe de groeten aan uwe Julien hé.

(TRIEENEKE HOUDT HAAR ADEM IN, EVEN MAAR DAN HAPT ZE NAAR LUCHT)

HILDE: Ja maar, Trieneke, ge moet ook een beetje meewerken, hé. Vanzelf gaat dat allemaal niet.

TRIEENEKE: Kan ik er iets aan doen dat mijne mond niet vanzelf wil dichtblijven! (KUIERT TOT BIJ HET RAAM)

HILDE: Wat gaat gij doen...?

TRIEENEKE: Uit het raam springen. Kom, help me maar ne keer!

HILDE: Ge gaat u pijn doen, hé Trieneke. Ge zit hier op het eerste verdiep, moet ge weten. Stel u voor dat ge met uwe kop op de stoep valt..., en dan die baxter die nog achterna komt...!

TRIEENEKE: Dan ga ik potverdomme al mijn pillekes tegelijk inpakken! (HAALT EEN BORDJE MET PILLEN UIT HAAR KASTJE)

HILDE: Waar hebt ge die vandaan gehaald?

TRIEENEKE: Dat zijn de pillekes van de laatste acht dagen. (BRENGT HET BORDJE MET DE PILLEN TOT BIJ HAAR MOND MAAR LAAT ZE DAN OP DE GROND VALLLEN)

HILDE: (TERWIJL ZE DE PILLEN WEER VERZAMELT) Zelfmoord plegen is niet gemakkelijk hé!

TRIEENEKE: Dan zal ik maar wat méér porto drinken. (VERHOOGT DEBIET BAXTER)

HILDE: Het is genoeg! Seffens zijn gij nog zat!

(FLACON, ANTOINETTE EN MARIE-CLAIRE KOMEN DE KAMER BINNEN. ANTOINETTE ZEULT TWEE KOFFERS MET BEAUTYCASE MEE. ZE DRAAGT EEN DURE BONTJAS)

HILDE: Eindelijk! Ambiance in de keet!

MARIE-CLAIRE: Moet ik hier logeren...? In zo'n klein kamertje?

FLACON: De kamers zijn allemaal even groot, juffrouwke.

ANTOINETTE: (SNUIFT) Bah! Er hangt hier een ordinaire spruitjeslucht. (ZE NEEMT EEN VERSTUIVER MET PARFUM EN SPUIT KWISTIG OP HAAR KLEREN)

TRIEENEKE: Zijn ge 't ongedierte in uw pelsen frakske aan 't kapotspuiten, madam?

MARIE-CLAIRE: (MET VENIJNIGE BLIK NAAR TRIENEKE) Mama, ik wil een privékamer!

FLACON: Dat kan niet. Er is nu al te weinig plaats. Ge kunt u gaan omkleden in de badkamer.

MARIE-CLAIRE: Zèèèèg...! (MET EEN KOFFER AF NAAR BADKAMER)

TRIEENEKE: Flacon, wanneer brengt ge me die andere matras?

FLACON: (SNAUWT HAAR AF) Ik heb wel iets anders te doen dan met matrassen

te zeulen.

HILDE: Ge moogt mijn matras hebben, Trieneke

FLACON: (KORDAAT) Niks van!

HILDE: Dat menske heeft recht op...

FLACON: (ONDERBREEKT) Nee, heb ik gezegd! Als de patiënten iets nodig hebben dan zal IK hen dat wel geven.

ANTOINETTE: (STIL TOT FLACON) Het past toch niet zo'n oud menske bij zo'n twee jonge meisjes op de kamer.

FLACON: Dat zal niet lang meer duren, mevrouw. (MAAKT EEN HORIZONTAAL GEBARTJE ONDER HAAR KEEL, AD TRIENEKE)

(ANTOINETTE OPENT EEN KOFFER)

FLACON: Wat gaat gij doen...?

ANTOINETTE: Uitpakken tiens.

FLACON: Ge moogt de hele zwik terug mee terug naar huis nemen. Enkel het noodzakelijke mag hierblijven.

ANTOINETTE: Maar ons Marie-Claire moet toch...

FLACON: (ONDERBREEKT) Nee is nee, mevrouw! Dat is hier geen hotel hé... (VERVOLGT ALS MARIE-CLAIRE, GEKLEED IN EEN BABYDOLL, UIT DE BADKAMER KOMT) ...en nog véél minder een bordeel! (TOT MARIE-CLAIRE) Ga maar eens héél vlug ne pyjama aantrekken!

MARIE-CLAIRE: Jamaar, zoiets draag ik thuis ook.

FLACON: Met wat gij thuis draagt, heb ik geen klo... (HERPAKT ZICH) ...euh niks te maken! (OPENT DEUR NAAR BADKAMER) Omkleden...!

(MARIE-CLAIRE MISNOEGD AF NAAR BADKAMER. HILDE VOLGT ALLES VAN ACHTER EEN WEEKBLAD)

ANTOINETTE: (TOT FLACON) Zijn alle verpleegsters hier zoals gij?

FLACON: Hier zijn geen andere verpleegsters op deze afdeling.

ANTOINETTE: Hoe komt zoiets?

FLACON: Besparingen. Door de blunders van de vorige chirurg, dokter Kriekenboom, heeft de afdeling plastische chirurgie een financiële put van verschillende miljoenen gemaakt. Maar de lieve dokter Spekslager is bereid de afdeling te redden. Het enige nadeel is, dat hij nog geen ervaring heeft.

HILDE: Watte...?! Wij zijn dus zijn proefhazen?

ANTOINETTE: (AD TRIENEKE) Misschien kan de dokter eerst op dat lelijk oud mens daar oefenen.

TRIENEKE: (VERDEDIGT ZICH FEL) Zo te zien stond gij ook niet op de eerste rij toen de schoon vrouwen werden geschapen.

ANTOINETTE: Ik heb tenminste nog een gaaf gezicht.

TRIENEKE: Noemt gij dat 'gaaf'...? Uwe kop op mijn kont en ze hebben een nieuw varkensras, madam!

ANTOINETTE: Hebt ge gehoord wat die tegen mij zegt...?

FLACON: Klaar en duidelijk.

HILDE: Dokter Spekslager...? Alleen de naam klinkt al verdacht? Vindt ge niet...?

ANTOINETTE: Waarom hebben die dokters hier allemaal zo'n rare naam?

FLACON: Dat wil altijd niks zeggen. Mijn broer is ne visboer en die heet "Paling"!

HILDE: Ik heb ne nonkel en die heet "Mossel"!

FLACON: Met zone naam zal zijne vishandel ook niet florenen!

HILDE: Natuurlijk niet, 't is nen bakker!

ANTOINETTE: En hoe is de verzorging hier?

FLACON: Dat is naargelang wat ge van ons verwacht. Als er iets scheelt kan men bellen. Maar alleen met een grondige reden. Voor een pruts word ik niet betaald! Allé vooruit, ge moogt uwen bazàr in een van die kasten leggen daar. (AF)

HILDE: (WIL KENNISMAKEN MET ANTOINETTE) Ik ben Hilde Bex, aangenaam.

(ANTOINETTE NEGEERT HILDE. TRIENEKE MOET VRESELIJK NIEZEN)

HILDE: Wat scheelt er Trieneke?

TRIENEKE: (AD ANTOINETTE) Volgens mij is die madam hare jas van kattenvellen gemaakt..., en daar ben ik allergisch voor!

(ANTOINETTE WIL DE KAST VAN HILDE INPALMEN)

HILDE: Héla..., wat gaat gij doen in MIJN kast...?

(ANTOINETTE GOOIT DE INHOUD VAN DE KAST OVER DE VLOER)

HILDE: Ambiance in de keet! (GOOIT ZICH VOOR HAAR KAST) Verstaat gij geen Vlaams misschien...?

(ALS ANTOINETTE NIET REAGEERT GOOIT HILDE DE ROMMEL VAN MARIE-CLAIRE DOOR HET RAAM)

TRIENEKE: (MET ENIG GENOEGEN) De mensen op de parking gaan denken dat 't al Pasen is!

(MARIE-CLAIRE KOMT VAN DE BADKAMER, NU GEKLEED IN EEN PYJAMA)

MARIE-CLAIRE: (AD KLEREN OP DE VLOER) Wat is hier allemaal gebeurd...?

HILDE: UW moeder wil MIJN kast inpalmen!

ANTOINETTE: (TOT MARIE-CLAIRE, AD HILDE) Dat brutaal kreng heeft bijna al uw dure lingerie naar buiten gegooid. Beloof me kindje, als die boerentrien u durft pesten, moet ge onmiddellijk uwe papa opbellen hé!

HILDE: Dan volgt hare papa dezelfde weg...! (WIJST MET EEN VINGERTJE VENIJNIG NAAR HET RAAM)

(ANTOINETTE BEGINT OP TE RUIJEN)

(WIET KOMT DE KAMER BINNEN MET EEN SPIEGEL EN Z'N GEREEDSCHAPKIST. HIJ IS GEKLEED IN EEN STOFJAS EN HEEFT EEN RENNERSPETJE OP ZIJN HOOFD. ANTOINETTE STAAT GEBUKT)

BIJ HET RAAM MET DE RUG NAAR WIET)

WIET: (ZIET DE ACHTERKANT VAN ANTOINETTE) Héla, geen huisdieren op de kamer...! (TOT MARIE-CLAIRE) Is dat uwe vlooienszak?

MARIE-CLAIRE: Nee, dat is mijn mama!

(ANTOINETTE DRAAIT ZICH OM)

WIET: Sorry madam, maar toen ge zo met uw fort naar mij toe stond gedraaid, waart ge precies nen hond die in ne vuilnisbak zat te snuffelen.

ANTOINETTE: Ahwel merci! Wat denkt gij wel van mij?

WIET: Moet ik heel eerlijk zijn? Niet veel, madam. Eigenlijk niks!

ANTOINETTE: Weet gij wel wie ik ben, ongemanierde lummel! Ik ben Antoinette De Sloovere, echtgenote van senator De Sloovere.

WIET: De Sloovere? Die naam zegt me niks. Of ja, toch wel. Is dat die senator die ze een paar jaar geleden in den bak hebben gedraaid wegens gesjoemel met overheidsgeld?

MARIE-CLAIRE: Mama..., heeft onze papa in den bak gezeten?

ANTOINETTE: Dat is allemaal verleden tijd, kindje. (TOT WIET) Trouwens wat is uw functie hier?

WIET: Mag ik me even voorstellen? Voor de vrienden is het "Wiet". En voor u is het dus "mijnheer Wiet". Ik sta in voor het algemene onderhoud van deze afdeling.

HILDE: 't Wordt stilaan tijd dat er ne spiegel op de badkamer komt. Waarom hangen er eigenlijk geen spiegels op deze afdeling?

WIET: De vorige onderhoudsman moest jaren geleden van dokter Kriekenboom alle spiegels wegnemen, zodat de patiënten niet konden zien hoe hij hen had toegetakeld.

MARIE-CLAIRE: (SLIKT DOOR) Ik begin schrik te krijgen, mama!

ANTOINETTE: Ge moet niet flauw doen. Als er iets is dan duwt ge maar op het belletje. Tot vanavond dan, hé schatje.

MARIE-CLAIRE: (BIJNA SMEKEND) Kunt ge niet nog vijf minuutjes hierblijven?

ANTOINETTE: Nee, dat kan niet Marie-Claireke. Mama moet gaan winkelen met de vrouw van de minister van financiën.

WIET: En uit wie zijne portefeuille worden die nieuwe kleren betaald?

(ANTOINETTE AF MET EEN HAUTAIN GEBAARTJE)

WIET: (ZINGT SPEELS) Antoinette, wie heeft den bal...!

(MARIE-CLAIRE DUWT EEN PAAR KEER OP HET BELLETJE)

HILDE: (TOT WIET) Was die dokter Kriekenboom dan echt zone slager?

WIET: Als ge me niet gelooft, bekijk dit dan maar eens! (HAALT EEN ALBUM UIT ZIJN GEREEDSCHAPKIST) Hier zijn de foto's van de vorige patiënten!

(DE MEISJES KIJKEN MEE TERWIJL WIET DOORBLADERT)

WIET: Een oor op de verkeerde plaats gezet, een neus langer gemaakt in plaats van korter, kleinere borsten in plaats van grotere...

MARIE-CLAIRE: Dat duurt zolang eer die Flacon reageert. Ik heb net op dat belletje geduwd. (DUWT NOGMAALS ENKELE KEREN OP HET BELLETJE)

(FLACON STUIFT BINNEN. ZE STUIT OP WIET. WIET VERDWIJNT MET DE SPIEGEL EN ZIJN GEREEDSCHAPKIST VLUG NAAR DE BADKAMER)

FLACON: Wie heeft er gebeld...?

MARIE-CLAIRE: Ik.

FLACON: Ze liggen nog niet in bed, of het spelleke begint al!

MARIE-CLAIRE: Ik wil een paravent voor iets meer privacy.

FLACON: (OPENT DEUR BADKAMER) Wiet, ga eens rap ne paravent halen!

(WIET KOMT VAN DE BADKAMER, ZOEKT Z'N POTLOODJE DAT OP DE MEEST ONMOGELIJKE PLAATSEN STEEKT, DEZE KEER ACHTER Z'N OOR. HIJ SCHRIJFT ALLES OP IN EEN NOTABOEKJE. FLACON KRIJGT HET HIERDOOR DUIDELIJK OP HAAR HEUPEN)

FLACON: 't Wordt tijd dat gij uw pensioen pakt, luie toeter! (AF)

WIET: (ROEPT HAAR NA) En trekt gij maar ne zak over uwe kop, dan hoeven de kinderen niet meer van schrik te janken als ze u gezicht zien.

HILDE: Is Flacon getrouwd?

WIET: Bijlange niet. Voor ze helemaal oud en versleten is om ne man te vinden hoopt ze op een gratis plastische behandeling. Maar volgens dokter Spekslager is er geen beginnen aan! Ze kan alleen maar lelijker worden.

HILDE: Weet ze dat zelf ook?

WIET: Ja, sindsdien rookt ze alleen nog maar sigaren. Maar volgens mijne collega van het derde gebruikt Flacon die sigaren voor geheel iets anders.

HILDE: Waarvoor dan wel...?

WIET: Moet ik daar een tekening bijmaken misschien?

HILDE: Heeft het iets te maken met het Lewinsky-syndroom?

WIET: (SCHUDT BEVESTIGEND ZIJN HOOFD, DAN TOT MARIE-CLAIRE) Is 't goed dat ik eerst de spiegel ophang?

MARIE-CLAIRE: En mijne paravent dan...?

WIET: Die kan wachten. Hopelijk breekt die spiegel niet want dat brengt zeven jaar ongeluk! (AF NAAR DE BADKAMER)

HILDE: (STELT ZICH VOOR AAN MARIE-CLAIRE) Ik ben Hilde Bex. Ik kom mijn neus laten rechtzetten. Ne stomme chauffeur heeft mij omver gereden toen ik met de fiets van school kwam. Maar ik was in mijn recht. En dus mag ik op kosten van de verzekering mijn neus laten rechtzetten. Ik zou wel zot zijn als ik die kans liet liggen.

MARIE-CLAIRE: Ik kom voor een borstvergroting met silicone.

HILDE: Dat kost toch veel geld?

MARIE-CLAIRE: Mijne papa heeft geld genoeg.

HILDE: Dus geen probleem om aan uw carrosserie te laten timmeren.

TRIENEKE: Wij moesten vroeger content zijn met het lichaam zoals we geschapen

waren.

MARIE-CLAIRE: (CHAGRIJNIG) Ik heb u niks gevraagd, mevrouw!

HILDE: Dat is Trieneke.

MARIE-CLAIRE: Ik vind het ongehoord dat zo'n oud mens bij ons op de kamer ligt.

HILDE: Ik vind dat niet erg. Hoe meer zielen, hoe meer ambiance in de keet.

MARIE-CLAIRE: (VERVOLGT TOT HILDE) Dus ik wil eerst een borstvergroting en daarna wil ik nog het overtollig vet op mijn bips laten wegzuigen.

TRIENEKE: Gij zijt toch niet te dik.

MARIE-CLAIRE: Kunt gij ons nu eens efkes met rust laten? Als gij moogt praten dan zullen we u dat wel zeggen.

TRIENEKE: Eigenwijze puber! (VERHOOGT DEBIET VAN HAAR BAXTER) Daar se...!

HILDE: Hebt ge al ne vriend?

MARIE-CLAIRE: Nee. Gij?

HILDE: Nee.

MARIE-CLAIRE: Ik heb er al wel een paar gehad.

(OM AANDACHT TE TREKKEN LAAT TRIENEKE WIND ONTSNAPPEN)

HILDE: Ambiance in de keet!

MARIE-CLAIRE: Dat vind ik nu eens niet om te lachen!

TRIENEKE: Oh nee...? Daar se...! (LAAT WEER EEN WIND) En ge zult rieken tot 't op is...!

MARIE-CLAIRE: (ZOEKT STEUN BIJ HILDE) Dat kan nu toch niet meer hé!
(DUWT VERSCHEIDENE KEREN OP HET BELLETJE)

TRIENEKE: Hebt ge liever dat ik met buikkrampen zit?

MARIE-CLAIRE: Ik wil dat ge daar direct mee ophoudt!

(FLACON KOMT BINNEN)

FLACON: Wat nu weer...?

MARIE-CLAIRE: Kunt gij die ouw kneut niet op een andere kamer leggen? Ze doet heel vervelend!

FLACON: (WENDT ZICH STRENG TOT TRIENEKE) Zijt ge weer bezig?

TRIENEKE: Ik mag toch nog ademen hé!

FLACON: (TOT TRIENEKE) Voor mijn part moogt ge daar mee stoppen! (TOT MARIE-CLAIRE) En als gij nog ene keer aan die bel durft komen dan zal ik eens aan UW bel trekken!

MARIE-CLAIRE: Een bel dient toch om te bellen.

FLACON: Oh ja...? Daar se...! (TREKT DE BEL UIT DE MUUR) En wat is dat dan...?

HILDE: Gedaan met bellen!

MARIE-CLAIRE: En als hier nu eens echt iets gebeurd...?

FLACON: Wiet zal die bel wel repareren. Waar zit Wiet trouwens?

HILDE: Aan 't werk in de badkamer.

FLACON: Aan 't werk zoals gewoonlijk zeker! (OPENT DEUR NAAR BADKAMER. WE HOREN WIET SNURKEN) Wiet, onmiddellijk dat belleke repareren!

(WIET KOMT DE KAMER BINNEN, NEEMT Z'N NOTABOEKJE EN ZOEKT ACHTER Z'N POTLOODJE. HET ZIT DEZE KEER IN EEN VAN Z'N SCHOENEN)

FLACON: Luierik...! (WIL ER VANDOOR)

WIET: (PESTERIG) Gaat Miss Lewinsky nog een sigaar roken?

(FLACON GEPIKEERD AF. WIET BEGINT HET BELLETJE TE HERSTELLEN)

WIET: Weet er iemand van u of het de rode of de blauwe draad is waar de stroom op staat?

MARIE-CLAIRE: Hoe kunnen wij dat nu weten?

WIET: Ik zal voor de verandering de gele maar eens nemen. Opgepast hé want ik ga ze aan elkaar koppelen!

(PLOTS VALT HET LICHT IN DE KAMER UIT, HET LICHT IN DE ZAAL SCHIET AAN)

MARIE-CLAIRE: Oei, wat is dat...?

WIET: Het licht in de cafétaria schiet aan. Hoe kan dat nu...?

HILDE: Ambiance in de keet!

(WIET VERWISSELT DE DRADEN. HET LICHT OP DE KAMER GAAT WEER AAN, HET LICHT IN DE ZAAL GAAT UIT)

WIET: (TEST HET BELLETJE) Tiens, dat belleke werkt niet. Nu weet ik 't ook niet meer. (TOT DE MEISJES) Kan iemand die draden hier eens efkes vasthouden? Maar pas op want ge kunt stroom in uw lijf krijgen!

HILDE: Ikke niet!

MARIE-CLAIRE: En ik ook niet!

TRIENEKE: Ikke wèl...! (KOMT MET VEEL MOEITE UIT HAAR BED EN SLEURT HAAR BAXTER ACHTERNA)

WIET: De draden zeker niet tegen elkaar houden, hé Trieneke!

TRIENEKE: Waarom niet?

WIET: Zijt gij graag de pijp uit misschien?!

(ER VERSCHIJNT EEN SMILE OP TRIENEKES GEZICHT. WIET ZOEKT IETS IN Z'N GEREEDSCHAPKIST. TRIENEKE ZIET HIER DE KANS OM ZELFMOORD TE PLEGEN EN HOUDT DE DRADEN PROMPT TEGEN ELKAAR, MET ALS RESULTAAT EEN FIKSE KORTSLUITING GEVOLGD DOOR EEN ONTPLOFFING ACHTERAAN IN DE ZAAL)

TRIENEKE: Ben ik nu dood?

HILDE: Ambiance in de keet!

MARIE-CLAIRE: Wat was dat...?

WIET: Ontploffing in de zekeringkast.

(TRIENEKE STAAT MET EEN VERHEERLIJKTE BLIK TE KIJKEN)

WIET: Trieneke...? Hé Trieneke...? Hoe voelt ge u?

TRIENEKE: Goed. Maar gij ziet er potverdomme slecht uit? Hebt ge misschien mijne Julien hier ergens zien rondlopen?

WIET: (AD TRIENEKE) Die denkt dat ze dood is.

TRIENEKE: (BEKIJKT WIET) Ik wist niet dat Sinte Pieter zone mottige heilige was. Daar moeten we op drinken. (REGELT DEBIET VAN BAXTER EN HIKT) Hebben ze in den hemel ook ne GB, want mijne voorraad porto is bijna op?

HILDE: Neenee Trieneke, gij zijt nog niet dood. Kom, ik zal u terug in uw beddeke leggen.

TRIENEKE: Hoe...? Ben ik dan niet dood? Ze gunnen me nondemiljaar ook niks hé.

(HILDE HELPT TRIENEKE TERUG IN BED)

MARIE-CLAIRE: (TOT WIET) Ik begrijp niet dat gij hier als klusjesman werkt.

WIET: Ik heb deze job gekregen als compensatie voor een verkeerd uitgedraaide chirurgische ingreep.

HILDE: Door de schuld van...? Vertel op, Wiet!

WIET: Maar ge moet me beloven dat ge niet zult lachen.

HILDE: Beloofd!

WIET: Ik ben nogal klein geschapen, ziet ge. In plaats van een penisverlenging had dokter Kriekenboom er een stuk afgedaan. Toen hij de vergissing merkte en het stuk er opnieuw wilde aanzetten had de kat van de directeur het stukske al opgepeuzeld. Ze hebben de kat nog willen opensnijden maar die was nergens meer te bespeuren. Drie dagen later was de kat dood!

HILDE: Had de kat zich verslikt?

WIET: Nee. Onder een auto gekomen toen ze straat overstak.

TRIENEKE: (BEGINT PESTERIG TE ZINGEN) Wietje heeft een klein pietje, Wietje heeft een klein pietje...

HILDE: Trieneke, alstublieft hé zèg...!

MARIE-CLAIRE: Hoe laat brengen ze hier het eten rond? Ik heb honger!

WIET: Dat scheelt van dag tot dag. Flacon staat hier alleen op de afdeling.

HILDE: En als het echt druk wordt?

WIET: Dan spring ik in. Om de werkdruk van Flacon te verlichten moet ik voortaan part-time in de verpleging helpen.

(DE EXTRA GROTE WEKKER VAN WIET LOOPT AF, EEN ORANJE FLIKKERLAMP SCHIET IN GANG)

HILDE: Wat krijgen we nu...?

WIET: Hoogtijd om van job te verwisselen. Ik moet me direct gaan omkleden.

TRIENEKE: Hebt gij nog aan mijn bestelling gedacht, Wiet?

WIET: Ik ben boos op u, Trieneke!

TRIENEKE: Als ik niet meer over uw klein charelke zing, brengt ge dan...?

WIET: Allé, 't is goed voor ene keer. (AF ZONDER GEREEDSCHAPKIST)

(ALS WIET DE KAMER UIT IS, BEGINT TRIENEKE WEER TE ZINGEN)

HILDE: Trieneke, wat hebt ge beloofd?

TRIENEKE: Ge wilt toch ambiance in de keet. Ahwel dan!

(FLACON EN DOKTER SPEKSLAGER KOMEN BINNEN. SPEKSLAGER IS AAN Z'N LINKERKANT KAAL, HEEFT MAAR EEN HALVE SNOR EN ZIT ONDER DE LITTEKENS. HIJ HEEFT EEN SPRAAKGEBREK, HIJ KAUWT OP Z'N WOORDEN. ALS HIJ LACHT DAN KOMT DAT VAN HEEL DIEP, MAAKT DAN EEN GELUID WAARVAN MEN DENKT DAT HIJ AAN 'T HUILEN IS. FLACON IS NU EEN HEEL ANDERE VROUW. HET LIGT ER VINGERDIK OP DAT ZE VERLIEFD IS OP DOKTER SPEKSLAGER. DE DOKTER DAARENTEGEN VOELT HELEMAAL NIKS VOOR HAAR)

FLACON: Mag ik u voorstellen..., dokter Spekslager.

(DE MEISJES HEBBEN TOCH EEN BEETJE SCHRIK VAN DE GRIEZELIGE DOKTER)

FLACON: (WIL HEM DE MEISJES VOORSTELLEN) Dat is...

DR SPEKSLAGER: (ONDERBREEKT) Ik zal het hen zelf wel vragen. (DUWT FLACON BRUTAAL OPZIJ, DAN TOT HILDE) Naam...?

HILDE: Hilde Bex.

DR SPEKSLAGER: (TOT MARIE-CLAIRE) Naam...?

MARIE-CLAIRE: Marie-Claire De Sloovere.

FLACON: Hun naam staat op hun dossier, dokter.

DR SPEKSLAGER: Ik ben naar school geweest, dus kan ik lezen.

TRIENEKE: En ik ben Trieneke Trits. En ik verzeker u, dokterke, als gij ooit aan mijn lijf durft te snijden, dan ondergaat ge hetzelfde lot als Wiet.

DR SPEKSLAGER: (TOT FLACON) Kunt gij die oude patiënte hare mond laten houden?

FLACON: Geen probleem, dokter. (LEGT HAAR HAND OP DE MOND VAN TRIENEKE. TRIENEKE SPARTELT TEGEN EN BIJT IN DE HAND VAN FLACON) Héla kannibaal!

DR SPEKSLAGER: (TOT MARIE-CLAIRE EN HILDE) Met enige trots mag ik zeggen dat u beiden mijn eerste levende patiënten zijn die ik mag behandelen.

HILDE: Gij hebt uwe naam toch niet zelf gekozen, hoop ik?

FLACON: Daarover wenst de dokter geen opmerkingen.

DR SPEKSLAGER: Ik zal zelf wel zeggen wat ik wens. (SLAAT EEN DOSSIER OPEN, DAN TOT HILDE) Gij komt dus voor die been-amputatie? Linker of rechter?

HILDE: Wablief...? Een been-amputatie...? Nee nee, voor een kromme neus.

DR SPEKSLAGER: (TOT MARIE-CLAIRE) En gij voor een levertransplantatie hé?

MARIE-CLAIRE: Een watte...? Neenee, voor grotere borsten.

DR SPEKSLAGER: Flacon, hoe komt het dat ik de verkeerde dossiers heb?

TRIENEKE: Ambiance in de keet...!

FLACON: Zwijg!

TRIENEKE: Ik wil dokter Spekslager spreken!

FLACON: De dokter heeft nu geen tijd.

DR SPEKSLAGER: Als er wat te verdienen valt, heeft de dokter altijd tijd. (TOT TRIENEKE) Wat scheelt er? Wilt gij er misschien tachtig jaar jonger uitzien?

TRIENEKE: Ik wil toch zo graag sterven!

FLACON: Gij hebt niks te willen hier!

DR SPEKSLAGER: Een patiënt moet ge altijd gelijk geven.

FLACON: Wat gaat ge dan doen?

DR SPEKSLAGER: Haar laten sterven natuurlijk.

FLACON: Dat mens is niet kapot te krijgen, dokter!

DR SPEKSLAGER: Dan let maar eens op!

(DOKTER SPEKSLAGER NEEMT HAMER UIT DE GEREEDSCHAPKIST EN WIL TRIENEKE ERMEE TE LIJF GAAN, MAAR DE HAMER VLIEGT UIT DE STEEL)

HILDE: (TOT BIJ TRIENEKE) Gij hebt toch ook geen sjans hé.

FLACON: (AFZIJDIG TOT DOKTER SPEKSLAGER) Wanneer kom ik aan de beurt voor een plastische ingreep?

DR SPEKSLAGER: Zodra er een bed vrij is en ik héél véél tijd heb.

FLACON: Dus als Trieneke sterft.... (MAAR DE DOKTER IS ER REEDS VANDOOR)

TRIENEKE: Flacon, wilt ge een notaris voor me opbellen?

FLACON: Waarom? Hebt gij misschien iets na te laten? Over hoeveel geld gaat het?

TRIENEKE: Dat ga ik niet aan uwe neus hangen!

FLACON: (PLOTS POESLIEF) Wenst gij nog iets, Trieneke? Moet ik uw hoofdkussen eens opschudden? Zal ik u misschien mijn adres geven?

TRIENEKE: Nee. Ik wil alleen dat ge mijn baxter wat hoger zet. (HIKT)

FLACON: (VERHOOGT DEBIET VAN BAXTER) Voilà, als er iets is dan belt ge maar. Goede vriendinnen doen alles voor mekaar, nietwaar?

MARIE-CLAIRE: Mogen wij ook bellen?

FLACON: (DREIGEND TOT MARIE-CLAIRE) Durf niet hé! (TOT TRIENEKE) En nu niet sterven voordat de notaris is geweest, hé Trieneke. (AF)

MARIE-CLAIRE: Ik hou dat hier geen week uit.

HILDE: Ik had dat hier ook helemaal anders verwacht.

TRIENEKE: (ZINGT EN ZWAAIT MET DE ARMEN) En als we dood zijn groeit er gras op onzen buik...

MARIE-CLAIRE: Wat krijgt die nu? Is die zat?

HILDE: Dat zal wel van de speciale medicatie in haar baxter zijn.

(IN AL HAAR ENTHOUSIASME VALT TRIENEKE PLOTS UIT HAAR BED)

HILDE: Ook dat nog. (ONTFERMT ZICH OVER TRIENEKE, DAN TOT MARIE-CLAIRE) Kom eens efkes helpen, ik krijg haar niet alleen terug in haar bed.

MARIE-CLAIRE: (WEIGERT) Oh nee, ik ben vies van oude mensen. (AF NAAR BADKAMER)

(HILDE HELPT TRIENEKE OVEREIND)

HILDE: Gaat 't, Trieneke?

TRIEENEKE: Ik voel me plots zo mottig. Ik moet precies gaan overgeven.

HILDE: Ge moet zoveel niet drinken. Ik zal dat kraantje eens dichtzetten.

(WIET KOMT BINNEN. HIJ IS VERKLEED ALS VERPLEEGSTER MET PRUIK, WITTE SCHORT, NYLONKOUSEN EN WERKSCHOENEN MET STALEN NEUS. WIET HAALT ENKELE FLESSEN WITTE PORTO UIT Z'N PLASTIC WINKELTAS EN GEEFT DIE AAN TRIENEKE)

HILDE: (AD PORTO) Overdrijft ge nu niet, Wiet?

WIET: Ik weet dat Trieneke haar baxter gevuld is met porto. Het was mijn idee trouwens.

HILDE: Wilt gij dat zij zich dooddrinkt?

WIET: Hoe kunt ge nu de laatste wens van een ongeneeslijke patiënt weigeren?

(WIET STOPT DE FLESSEN PORTO IN DE KAST VAN TRIENEKE)

TRIEENEKE: Hoeveel is 't?

WIET: 900 frank.

(TRIEENEKE BETAALT. WIET STEEKT HET GELD OP Z'N BUSTE)

HILDE: Help maar eens efkes om Trieneke weer in 't bed te stoppen.

TRIEENEKE: (SPARTELT TEGEN) Ik wil dansen met Wiet.

HILDE: Nee Trieneke, ge moet eerst wat rusten. Dans maar met uwe Julien als ge in den hemel zijt.

(PLOTS EEN KLEINE ONTPLOFFING IN DE BADKAMER, GEVOLGD DOOR EEN HYSTERISCHE KREET, HET LICHT OP DE KAMER FLIKKERT, ER KOMT ROOK UIT DE BADKAMER)

TRIEENEKE: Ben ik al in den hemel?

HILDE: Ambiance in de keet!

(MARIE-CLAIRE KOMT ZWART GEBLAKERD VAN DE BADKAMER MET DE WC-BRIL ROND HAAR NEK)

WIET: (TOT MARIE-CLAIRE) 't Is echt nog geen weer om te barbecuen, juffrouwke.

MARIE-CLAIRE: (OVER HAAR TOEREN) Ik wilde mijn sigaret aansteken en..., plots een steekvlam en toen boem..., en toen...! (VALT DAN BEWUSTELOOS NEER)

WIET: Potverdomme! Heb ik toch zeker vergeten die fit in de gasleiding te dichten zeker!

HILDE: (GOOIT DE BADKAMERDEUR OPEN) Verschrikkelijk! De wc-pot hangt in de lavabo!

WIET: Moest zij nu echt een sigaret op de badkamer gaan roken? Heb ik nog geen werk genoeg in dit zottenhuis hier? Ik ben toch ook maar een mens.

(WIET NEEMT Z'N NOTABOEKJE EN ZOEKT ACHTER Z'N POTLOODJE DAT DEZE KEER ONDER ZIJN SCHORT ACHTER Z'N SJARTELS STEEKT)

TWEEDE BEDRIJF (DIEZELFDE AVOND)

(WIET WERKT IN DE BADKAMER. WE HOREN GELUIDEN VAN KLOPPEN, BOREN EN SLIJPEN. MARIE-CLAIRE EN HILDE STAAN BIJ HET RAAM. TRIENEKE SLAAPT. HAAR BAXTER IS LEEG)

HILDE: Ik vraag mij af waar ons moe blijft. Die moest al lang hier zijn. Ze zal toch niet verkeerd gereden zijn zeker...!

MARIE-CLAIRE: Ons mama zou ook komen. Misschien zijn ze ons vergeten!

(ZE WORDEN DANIG GESTOORD DOOR DE GELUIDEN VAN WIET AFKOMSTIG UIT DE BADKAMER)

MARIE-CLAIRE: Wat is die Wiet daar op de badkamer allemaal aan 't uitsteken?

HILDE: Hij herstelt het interieur na die ontploffing van deze morgen. Gij hebt nog sjans gehad of ge had geen operatie meer nodig.

MARIE-CLAIRE: Kunt ge geloven dat... (FLUISTERT IN HILDE'S OOR)

HILDE: Dat is niet erg. Bij mij staat er ook niet veel op.

(NU MAAKT WIET HET WEL AL TE BONT MET Z'N GELUIDEN)

HILDE: (OPENT DEUR VAN DE BADKAMER EN ROEPT) Hey klusjesman, kan dat niet een beetje stiller? We horen niet eens meer wat we zeggen!

WIET: (OFF) Ik moet alleen de lavabo nog ophangen.

(HILDE SLUIT DE DEUR EN GAAT WEER TOT BIJ HET RAAM)

HILDE: (WIJST UIT HET RAAM) Ginder is ons moe!

MARIE-CLAIRE: Met die ...Lada? Ik zou verlegen zijn om daar in te zitten.

HILDE: Ja. Liever een moe met ne Lada dan helemaal géén moe! Kijk daar eens, ne jaguar! Dat zal wel nen dokter zijn.

MARIE-CLAIRE: Neenee, dat is mijn mama!

HILDE: Rijdt die met ne Jaguar? Amaai, wat ne sjeike ketel! Dan zitten uw ouders er héél warm in. MIJN ouders hebben het niet zo breed. Mijn vader doet bandwerk en werkt na zijn uren nog bij ne stukadoor. Ik zie hem bijna nooit.

MARIE-CLAIRE: Mijne papa is senator. Normaal moet die elke dag in Brussel zitten, maar hij is veel thuis. Soms te veel naar de goesting van mijn mama. Hij heeft pas nog een buitenverblijf in de Provence gekocht.

WIET: (OFF) Godvermiljaar...! (STOOT VLOEKEND BINNEN)

HILDE: Wat nu...?

WIET: Ik heb op mijne vinger geslagen!

MARIE-CLAIRE: Laat dat maar verzorgen alvorens ge met een infectie zit. (DUWT OP HET BELLETJE)

WIET: En just op mijne wijsvinger. Hoe moet ik nu in mijne neus peuteren?

(FLACON STOOT BINNEN)

FLACON: Denkt ge nu echt dat ik niets beters te doen heb?

MARIE-CLAIRE: Deze keer is het voor Wiet.

WIET: 'k Heb met de hamer op mijne vinger geslagen.

FLACON: (HAALT EEN KNIPMES TEVOORSCHIJN) Daar moet ge toch een echt lomp kalf voor zijn.

WIET: Wat gaat gij met dat mes doen?

FLACON: Het pijnlijke stuk eraf snijden.

WIET: Oh nee! Met iets 'afsnijden' heb ik héél nare ervaringen.

FLACON: Dan steekt uw pijnlijke vinger maar ergens waar het warm is. (WIJST BIJ ZICHZELF) Hier achter tussen de billen is het ideale plekje.

WIET: Kunt gij u eens efkes bukken?

FLACON: Waarvoor?

WIET: Ge zegt toch zelf dat tussen de billen...

FLACON: Ik bedoelde UW billen. (TOT MARIE-CLAIRE) En als gij nog ene keer voor zo'n pruts durft te bellen, ram ik dat belleke in uw strot. Verstaan!

MARIE-CLAIRE: (GEKRENKT) Ik zal het eens tegen mijn mama zeggen.

FLACON: Al zegt ge dat tegen de koning! Ik ben nog altijd uw schoothondje niet!

(HILDE DRAAIT WIET ZIJN VIEZE ZAKDOEK ROND DE PIJNLIJKE VINGER)

TRIENEKE: (WORDT WAKKER) Kan dat hier wat stiller? Ik heb koppijn.

(FLACON AF)

WIET: Ik vraag me af hoe ik met negen vingers een spiegel moet ophangen. (AF BADKAMER)

TRIENEKE: (TOT HILDE) Kunt gij mijne baxter nog eens bijvullen?

(HILDE VULT DE BAXTER VAN TRIENEKE MET PORTO)

MARIE-CLAIRE: Wat doet gij allemaal...?

HILDE: Ze is zonder naft gevallen! (PRESENTEERT DE FLES PORTO) Ook eens tanken?

(PLOTS GELUID VAN VALLEND GLAS IN DE BADKAMER)

WIET: (OFF) Godvermiljaar...!

HILDE: Dat is minstens zeven jaar ongeluk! Als het er maar geen veertien worden.

(CLOTIL KOMT DE KAMER BINNEN. ZIJ IS EEN EENVOUDIGE VOLKSVROUW. ZE HEEFT TWEE SINAASAPPELS EN EEN PEER BIJ VOOR HILDE)

CLOTIL: Ik heb wat vers fruit voor u meegebracht.

HILDE: Zèg moe, ge weet toch dat ik geen fruit lust.

CLOTIL: Ik kan hier toch niet aankomen met lege handen hé.

(ANTOINETTE BINNEN. ZE HEEFT EEN FRUITKORF EN PRALINES BIJ.

ZE TREKT HAAR BONTJAS UIT)

MARIE-CLAIRE: (KRIJGT KUSJE VAN HAAR MAMA) Ge moet die Flacon eens onder handen nemen. Elke keer als ik op dat belletje duw krijg ik tegen m'n voeten!

ANTOINETTE: Is dat echt?

MARIE-CLAIRE: Ja.

ANTOINETTE: Schande! Ik zal eens direct orde op zaken stellen. Denk maar niet dat ik schrik heb van dat Vlaams trekpaard! (DUWT ZELF OP HET BELLETJE)

(EEN DOFFE SLAG IN DE BADKAMER EN WIET KOMT VLOEKEND OP)

WIET: Wilt ge dat alstublieft niet meer doen! Elke keer als hier in de kamer iemand op de bel duwt, valt in de badkamer de lavabo van de muur.

(FLACON STOOT BINNEN)

FLACON: Wat nu weer...?

ANTOINETTE: Ge beseft nog niet goed dat mijn man senator is zeker? Hij heeft connecties tot in Brussel. Moet ik hem eens aanspreken over de gang van zaken in deze kliniek, die helemaal niet is zoals ik had gehoopt?

(ONDER DIT GESPREK BIJT WIET IN ENKELE APPELS VAN MARIE-CLAIRE EN LEGT DIE DAN TERUG OMDAT ZE TE ZUUR BLIJKEN)

FLACON: Als uwe senator dan toch zo bekwaam is, dan had hij 25 jaar geleden beter zijn best moeten doen, dan had zijn dochter nu niet naar hier moeten komen voor grotere appartementen!

ANTOINETTE: (STAAT PERPLEX) Wablieft...?

FLACON: (VERVOLGT) Ofwel moet ge met uw dochter naar Amerika gaan. Daar doen ze dit plastisch werk aan de lopende band. Dus, voor mijn part moogt ge uwe senator in uw kont stoppen!

HILDE: Ambiance in de keet!

ANTOINETTE: Oooh, wat een belediging!

FLACON: Als ge wilt reklameren moet ge bij de directie zijn en niet bij mij.

TRIEENEKE: Kan het wat stiller? Hier probeert ne mens te sterven hé!

FLACON: (TOT TRIENEKE) Dan haast u maar eens een beetje! (TOT WIET) Aweel! Wat staat gij hier te lummelen? Moet gij niet in de badkamer zijn?

WIET: Eigenlijk wel, maar euh...

FLACON: (ONDERBREEKT) Ophoepelen dan!

WIET: Ik kwam eigenlijk vragen om niet meer te bellen tot de lavabo hangt.

FLACON: (TOT WIET) Gij hebt de patiënten niks te commanderen.

(WIET AF)

FLACON: (TOT TRIENEKE) Hebt ge weer zelf aan uw baxter zitten prutsen? Ge moogt dat ding niet dichtzetten hé! (VERHOOGT DEBIET, DAN AF)

TRIENEKE: Oeioei, dat is straks weeral zat!

(DE MEISJES STELLEN HUN MOEDERS AAN ELKAAR VOOR)

HILDE: Dat is Antoinette en haar dochter Marie-Claire. En dit is ons moe. (TOT TRIENEKE) Trieneke, dit is ons moe.

TRIENEKE: Heeft ze iets bij voor mij?

(OOGCONTACT TUSSEN HILDE EN CLOTIL)

HILDE: Ja, twee appelsienen. (GEEFT DE SINAASAPPELS AAN TRIENEKE)

MARIE-CLAIRE: (TOT ANTOINETTE) ...en slecht eten hier, foei!

ANTOINETTE: Dan moet ge maar eens een lekker appeltje eten. (ONTDEKT NU DAT ER AL VAN HET FRUIT GEBETEN IS) Wat is dat hier...?

HILDE: Ik denk dat uwe fruitboer er al van geproefd heeft, haha!

MARIE-CLAIRE: Mama, wat voor rommel hebt gij bij?

ANTOINETTE: Schande! Ik zal die fruitkorf onmiddellijk terugdragen naar de winkel en die fruitverkoper een proces aan z'n been lappen!

(WIET KOMT VAN DE BADKAMER)

WIET: Wie is er goed in puzzelen?

CLOTIL: Waarom?

WIET: Ik moet die kapotte spiegel terug in elkaar zien te krijgen.

ANTOINETTE: Ik vind het niet gepast dat hier een klusjesman in z'n werkkleren rondloopt. Straks hangt de kamer vol met bacteriën.

WIET: Ik zie hier maar één schadelijke bacterie en dat zijt gij... madam De Slome!

ANTOINETTE: De Sloovere!

TRIENEKE: Kan het nu wat stiller alstublieft?

ANTOINETTE: Nee!

TRIENEKE: Oh nee...? Daar se...! (GOOIT DE TWEE SINAASAPPELS NAAR ANTOINETTE)

ANTOINETTE: Dit gaat echt te ver! Ik wil aanstonds de directeur spreken! (TOT MARIE-CLAIRE) Meekomen gij...!

(ANTOINETTE SLEURT MARIE-CLAIRE MEE AF)

HILDE: Ambiance in de keet...!

CLOTIL: Wat voor kakmadam is me dat zèg...!

HILDE: Ze hebben ons niet allemaal hetzelfde geschapen, hé moe.

WIET: Al maar sjans..., of ik was ook een meisje geweest!

TRIENEKE: Wiet, kunt gij mijne rug eens insmeren? Door die versleten matras lig ik door.

WIET: Trieneke, mijn handen zijn vuil. (ZIET DE BONTJAS VAN ANTOINETTE HANGEN) Wacht eens efkes...!

(WIET SCHEURT DE BEIDE MOUWEN VAN DE BONTJAS EN LEGT DAN DE JAS ONDER TRIENEKE)

WIET: Nu zult ge wel wat zachter liggen.

TRIENEKE: Merci Wiet. Pak daar maar een pralineke als ge goesting hebt.

(WIET STOPT Z'N MOND VOL MET DE PRALINES VAN MARIE-CLAIRE)

WIET: (LUMMELT BIJNA ONVERSTAANBAAR) 't Zijn goei!

HILDE: Natuurlijk, ze zijn van Marie-Claire.

(WIET HAALT Z'N SCHOUDERS OP EN STOPT NOG EEN PRALINE BIJ IN Z'N MOND. ANTOINETTE EN MARIE-CLAIRE KOMEN TERUG BINNEN. WIET SCHRIKT EN PROBEERT DE PRALINES DOOR TE SLIKKEN)

HILDE: Al zo rap terug?

ANTOINETTE: De directeur was niet op zijn bureel.

HILDE: Hoe komt dat...?

MARIE-CLAIRE: Weet gij dat, Wiet...?

WIET: (SPUWT Z'N MOND LEEG IN Z'N ZAKDOEK) Die is met acute stressaanvallen in een psychiatrische instelling opgenomen. De eerste drie maanden zien we die hier niet meer terug.

(FLACON KOMT BINNEN MET EEN VERSLAG)

FLACON: (TOT TRIENEKE) Ik heb hier de uitslag van uw bloed. Daar scheelt iets aan uwe bloedspiegel!

HILDE: (GESPEELD) Hoe zou dat komen...?

FLACON: (TOT HILDE) Ik heb u niks gevraagd.

ANTOINETTE: Ik wil dat mijn dochter met iets meer respect behandeld wordt.

FLACON: En u heb ik ook niks gevraagd!

WIET: En ik vind dat...

FLACON: (ONDERBREEKT TOT WIET) En gij..., daar is de deur...!

WIET: Ja, dat zie ik ook wel. Maar ik vind dat Trieneke...

FLACON: (ONDERBREEKT STRENG) Eruit, zeg ik...!

WIET: (ERG VOORZICHTIG) Mag ik eerst nog een pralineke pakken?

(FLACON KOMT DREIGEND DICHTERBIJ)

WIET: Ik wil er nog geen meer! (AF ZONDER GEREEDSCHAPKIST)

TRIENEKE: (TOT FLACON) Wanneer komt ge nog eens proper lakens leggen? Deze liggen al drie weken op mijn bed.

FLACON: (KORZELIG) Als gij niet aan mij denkt in uw testament dan doe ik voor u niks meer! Hoe komt het trouwens dat gij 2,8 pro mille in uw bloed hebt, volgens den uitslag...?

TRIENEKE: Dan moet dan van de cocktailsaus van deze middag zijn.

(FLACON BOOS AF)

ANTOINETTE: (TOT MARIE-CLAIRE) Kom, wij gaan een koffietje drinken in de cafétaria. Ik krijg dorst van hier tussen dat schurremurrie te zitten!

MARIE-CLAIRE: Wacht efkes.

(MARIE-CLAIRE DROPT HAAR PRALINES IN DE VUILBAK EN GAAT ER MET ANTOINETTE VANDOOR)

TRIENEKE: Hebt ge dat gezien...? Nog liever naar de varkens geven dan naar ons.

CLOTIL: Amaai, en die Flacon is ook niet de eerste de beste.

HILDE: Gefrustreerd, hé moe. Ze mist duidelijk iets in haar leven.

TRIENEKE: Ja, minstens vijftwintig centimeter!

(HILDE SCHILT VOOR TRIENEKE EEN PEER, SNIJDT ZE IN SCHIJFJES EN STOPT DIE IN TRIENEKES MOND. ONDERTUSSEN PROBEERT CLOTIL HAAR DOCHTER HILDE ER NOGMAALS VAN TE OVERTUIGEN OM AF TE ZIEN VAN HAAR NEUSCORRECTIE)

CLOTIL: Hildeke, zoudt ge u wel laten opereren aan uw neus?

HILDE: Allé moe, mijn neus staat zo krom als het stuur van ne koersfiets. Ik moet daar heel m'n leven mee rondlopen zenne.

CLOTIL: Volgens mij staat ze niet krom. En ik zal 't wel weten hé want ik kijk de hele dag op uw gezicht.

HILDE: Als ik nog lang op die scheve neus moet zien... (KIJKT SCHEEL) ...dan kijk ik volgende week scheel!

CLOTIL: En als dat wèl zo is, dan is dat toch niet zo erg.

HILDE: (IETWAT MOEDELLOOS) Elke keer als ik voor de spiegel sta kijk ik op die kromme neus. Ziet ge mij zó al ne vrijer zoeken? En in de winter zal ik last hebben van sinusitis. Ik wil me laten opereren. Het is gratis, de verzekering betaalt.

CLOTIL: Maar kinneke, aan elke operatie zijn risico's verbonden.

HILDE: Daar kan ik wel tegen. Ik ben een harde, zegt onze pa altijd.

(NET ALS HILDE WEER EEN STUKJE PEER IN TRIENEKES MOND WIL STOPPEN BIJT DIE IN HAAR VINGERS)

HILDE: (PIJNKREETJE) Auw...!

CLOTIL: Ja, ik hoor 't dat gij een harde zijt!

HILDE: (BERISPT) Trieneke...!

TRIENEKE: Sorry, ik dacht dat het een stukske peer was.

(DOKTER SPEKSLAGER EN DE SLAAFSE FLACON KOMEN DE KAMER BINNEN)

DR SPEKSLAGER: (BESTUDEERT DE NEUS VAN HILDE) Jaja, ze staat ietsje naar de rechterkant. (TREKT BLAUWE STREPEN OP EN ROND HAAR NEUS) We zullen hier snijden..., en dan hier en dan maken we dat dààr vast, we plooiën het neusbeentje naar links en dan...

(WIET STOOT BINNEN)

FLACON: Wat komt gij doen...?

WIET: Ik ben m'n gereedschapkist vergeten in de badkamer. (BEMOEIT ZICH MET DE AANTEKENINGEN OP DE NEUS VAN HILDE, TOT SPEKSLAGER) Ge gaat hier toch niet snijden...?

DR SPEKSLAGER: Waarom niet?

WIET: Ge moet hier snijden...! (TREKT RODE STREPEN OP EN ROND HILDE'S NEUS) En dan dit deel naar daar plooiën.

DR SPEKSLAGER: Neenee, naar hier.

WIET: (NEEMT EEN GROENE STIFT) En wat gaat ge dan met dit stukske doen?

TRIEENEKE: Ook naar de kat geven, zoals bij u!

(ONDERTUSSEN STAAT HILDE VOL RODE, BLAUWE EN GROENE STREPEN)

HILDE: Ambiance in de keet! Nog een beetje oranje en ik kan Nieuwjaarkezoete gaan zingen.

FLACON: Ge hoeft dokter Spekslager niet te zeggen waar en hoe hij moet snijden.

WIET: Voor dokter Spekslager is het de eerste operatie. En ik heb dokter Kriekenboom bij minstens 26 operaties geassisteerd!

FLACON: (AFZIJDIG TOT DOKTER SPEKSLAGER) Ge zijt MIJN ingreep toch niet vergeten, hé dokter?

DR SPEKSLAGER: Nog geen tien operaties zullen iets aan uw gezicht kunnen veranderen! Ge zijt een lelijk mens en ge blijft een lelijk mens! (AF)

(FLACON BLAFT HEM MIMISCH NA, NEEMT DAN EEN ZAKFLES WHISKY UIT HAAR SCHORT EN DRINKT DIE LEEG. ZE HUILT ONTROOSTBAAR)

CLOTIL: (TROOST FLACON) Misschien kan mijne vent u helpen. Hij werkt in 't zwart als stukadoor. Met ne zak gips kan hij wonderen doen.

FLACON: Wat wilt ge daarmee zeggen?

WIET: Dat er veel moet geplamuurd worden aan uwe voorgevel!

(FLACON GAAT ER GEPIKEERD VANDOOR. ALS ZE DE DEUR ACHTER HAAR RUG DICHTSLAAT SPRINGT DE LAMP KAPOT)

FLACON: (KEERT WEER EN BRULT IN DE DEUROPENING TOT WIET) Gij..., die lamp vervangen, ogenblikkelijk...!

(DE WEKKER VAN WIET LOOPT NET AF, DE ORANJE FLIKKERLAMP SCHIET IN GANG)

WIET: Dat gaat niet. Mijne wekker loopt just af.

FLACON: Ge hebt me verstaan, hé vriend! (AF)

(WIET NEEMT Z'N NOTABOEKJE EN ZOEKT ACHTER Z'N POTLOODJE,

DEZE KEER STEEKT HET IN EEN VAN Z'N SOKKEN)

WIET: Ik zal een lamp in de kamer hiernaast gaan uitdraaien. (AF)

CLOTIL: Da's wel ne rare die Wiet hé!

HILDE: Hij is de slechtste nog niet. Zo komt er toch nog wat ambiance in de keet!

(ANTOINETTE EN MARIE-CLAIRE KOMEN BINNEN)

ANTOINETTE: (NORS) En ook de koffie in de cafétaria is niet te pruimen. Die stinkt naar prut en smaakt naar afwaswater.

MARIE-CLAIRE: (ALS HAAR OOG OP HILDE VALT) Oooooo Hilde, wat is er met uw gezicht gebeurd...?

HILDE: Teveel naar VTM gekeken. (ZINGT HET BEKENDE WIJSJE) VTM kleurt uwe smoel elke dag!

CLOTIL: (TOT HILDE) Nu moet ik doorgaan.

HILDE: Zèg moe, nu al...?

CLOTIL: Ja, ik moet nog gaan poetsen bij de notaris. Kwestie van een frankske bij te verdienen.

ANTOINETTE: Ik vind het hoogst ordinair dat mijn dochter in dezelfde kamer ligt als de dochter van een poetsvrouw! Schande!

CLOTIL: Niet aantrekken, Hildeke. Volgende week als ge thuiskomt gaan wij ne lekkere croque monsieur eten... en zij nen boterham met choco. (AF)

(DE GSM VAN ANTOINETTE RINKELT)

TRIEENEKE: De soepboer is daar...!

ANTOINETTE: Komt die hier ook?

MARIE-CLAIRE: (lichtjes geïrriteerd) Nee mama, 't is uwe GSM die rinkelt!

HILDE: Héla, daar staat in 't groot beneden bij den ingang dat hier geen GSM's mogen gebruikt worden!

ANTOINETTE: Dat is bedoeld voor werkvolk zoals gij! (neemt op) Met Antoinette...
- - - Jawel, ik ga mee. Binnen een halfuurke ben ik in de club. (HAAKT IN)

MARIE-CLAIRE: Wie was 't, mama?

ANTOINETTE: De vrouw van den apotheker. Ze vroeg of ik mee ging tennissen.

(WIET KOMT BINNEN. HIJ IS VERKLEED ALS EEN ONVERZORGDE VERPLEEGSTER EN HEEFT EEN LAMP BIJ)

WIET: We zullen er eens aan beginnen!

ANTOINETTE: Een verpleegster met een mannenstem...?

MARIE-CLAIRE: Dat is de klusjesman, mama.

ANTOINETTE: Het wordt hier met de minuut zotter! Nu moet ik toch echt doorgaan, kindje. Waar is mijne bontjas...? (VINDT ALLEEN DE MOUWEN TERUG)
Wat moet dit voorstellen...? Wie heeft er mijne jas van 150.000 frank vernield?

WIET: (AARZELEND) Euh..., volgens mij moet Flacon dat gedaan hebben want die is lid van GAIA...!

ANTOINETTE: Ik sleep die Flacon voor het hoogste gerechtshof van België! (AF)

MET ENKEL DE MOUWEN VAN DE BONTJAS)

(WIET PLAATST STOEL EN TAFEL ONDER DE KAPOTTE LAMP)

WIET: Kan er iemand met de tafel draaien terwijl ik erop sta?

HILDE: Waarom?

WIET: Om die lamp in te draaien tiens.

HILDE: Hou het maar gewoon, voor er ongelukken gebeuren.

(WIET VERVANGT DE LAMP. TRIENEKE MAAKT HIER GEBRUIK VAN OM ONDER WIET Z'N SCHORT TE LOEREN)

WIET: (TOT TRIENEKE) Gaat 't zo'n beetje, ja? Hou ouder hoe zotter! Seffens gaat MIJN alarm nog af!

(PLOTS SPRINGT EEN SIRENE AAN)

WIET: Voilà, daar se..., 't is al prijs...!

MARIE-CLAIRE: Wat is dat...?

WIET: Brandalarm! Niet panikeren hé!

HILDE: Ambiance in de keet!

MARIE-CLAIRE: Wat moeten we doen...?

WIET: Kalm blijven. (MAAR HEEFT ER ZELF LAST MEE)

(FLACON STORMT IN PANIEK DE KAMER BINNEN)

FLACON: (HYSTERISCH) Brandalarm...! Brandalarm...! We moeten de patiënten evacueren!

WIET: Flacon, denk aan uw hart!

FLACON: Nee Wiet, iedereen moet hier direct weg. Ik ben verantwoordelijk voor deze vleugel hé.

TRIENEKE: Waar moeten we naartoe?

FLACON: Gij moogt in uw bed blijven liggen! Als u iets overkomt is er toch niet veel aan verloren!

TRIENEKE: Wacht efkes, ik zal eerst nog wat meer debiet geven voor ik sterf! (VERVOLGT STIL TOT HILDE) Ik kan toch geen halfvolle fles porto achterlaten hé! (VERHOOGT DEBIET VAN BAXTER)

FLACON: Wat is fase één van het brandalarm ook alweer?

HILDE: Dat alle verpleegsters als eerste door het raam moeten springen.

FLACON: Zijt ge daar héél zeker van?

WIET: (TOT FLACON) Natuurlijk! Kom, ik zal u wel een duwtje geven.

(MEN HELPT FLACON OP DE VENSTERBANK. ZE SPRINGT DOOR HET RAAM NAAR BENEDEN)

WIET: Hopelijk staat er niemand onder!

FLACON: (OFF) Hel-lep...! Hel-lep...!

HILDE: Wat is dat...?

WIET: (KIJKT DOOR HET RAAM, DAN TOT HILDE) Ze is blijven hangen aan de tak van nen boom.

TRIENEKE: Laat ze daar maar hangen, daar hangt ze goed.

FLACON: (OFF) Hel-lep...! Hel-lep...!

TRIENEKE: Wat roept ze?

HILDE: Help!

TRIENEKE: (TOT FLACON) We hebben geen tijd!

MARIE-CLAIRE: Komaan, we moeten haar redden.

WIET: (ROEPT DOOR HET RAAM) Ik zal ne ladder gaan halen!

FLACON: (OFF) Neenee, dat wil ik niet! Gij zoudt onder mijn kleren kunnen loeren!

MARIE-CLAIRE: Dan moet ze van binnenuit gered worden.

WIET: Ik zal een touw halen. (AF)

MARIE-CLAIRE: (ROEPT) Stil blijven hangen, anders valt ge misschien.

TRIENEKE: Dat zou een schoon opruiming zijn! Alleen spijtig dat de stoep dan smerig is.

(TRIENEKE KUIERT MET DE VUILBAK, DIE GOED VOL IS, TOT BIJ HET RAAM)

HILDE: Wat gaat ge daarmee doen, Trieneke?

TRIENEKE: Kijk maar...! (KAPT DE VUILBAK LEEG OVER FLACON)

FLACON: (OFF) Stop...! Stop...!

TRIENEKE: (BELEEFT BINNENPRETJES) Stop, roept ze. Die denkt zeker dat er nen TGV op komst is!

MARIE-CLAIRE: We moeten iets doen!

HILDE: Ja, wachten tot Wiet met dat touw hier is.

(DAN GAAT TRIENEKE MET HAAR PISFLES TOT BIJ HET RAAM)

TRIENEKE: Ik zal ze nog eens laten roepen! (KAPT HAAR PISFLES UIT HET RAAM)

FLACON: (OFF) Wie doet dat daarboven?

TRIENEKE: (ROEPT GINNEGAPPEND TERUG) Ons Lieve Vrouwke...!

(WIET KOMT BINNEN MET EEN TOUW EN LOOPT TOT BIJ HET RAAM)

WIET: (TOT FLACON) Waarvan zijt gij zo nat...? Het regent toch niet!

FLACON: (OFF) Smeerlappen...! Hier zult ge allemaal voor boeten!

(WIET MAAKT EEN LUS IN HET TOUW EN GOOIT DIE OM FLACONS VOETEN. ZE WILLEN HAAR ONDERSTEBOVEN DOOR HET RAAM WEER NAAR BINNEN TREKKEN. ONDERTUSSEN BEWONDERT TRIENEKE HET ACHTERWERK VAN WIET, DIE KROM STAAT BIJ HET RAAM)

TRIENEKE: 't Is just zo'n poepke gelijk dat van mijne Julien!

(WIET DENKT DAT HET HILDE IS DIE ZIJN ACHTERWERK BEPOTELT)

WIET: Ooooh Hilde...! (LAAT HET TOUW WEER LOS ALS HIJ MERKT DAT TRIENEKE DE DADER IS)

(FLACON STORT WEER NAAR BENEDEN, ZE LAAT EEN SCHREEUW)

MARIE-CLAIRE: Flacon is terug naar beneden gevallen!

WIET: Naar boven vallen zal moeilijk gaan hé!

FLACON: (OFF) Hel-lep...!

TRIENEKE: Ambiance in de keet! (SLAAT WIET NOGMAALS OP Z'N ACHTERWERK)

(ZE TREKKEN FLACON NAAR BINNEN. WE ZIEN DUIDELIJK DAT ZIJ EEN FELGEKLEURDE KANTEN ONDERBROEK MET DRIEKWART PIJPEN DRAAGT. FLACONS HAREN ZIJN NAT. ZE MOET EVEN BIJKOMEN)

WIET: Schoon zo'n buitenmaatse tanga-slip! Dat zou ik ook wel willen dragen.

(FLACON GEEFT WIET EEN STAMP TEGEN ZIJN KNOESEL)

FLACON: (VERBOLGEN) Hier gaat ge gegarandeerd nog van horen! (BOOS AF)

TRIENEKE: (SCHATERT) Nog nooit heb ik in mijn leven zo gelachen. Wiet, kunt gij mijnen baxter nog eens bijvullen? (VLEIT ZICH VERVOLGENS NEER OP BED) Dat had onze Julien nog moeten zien. (KRIJGT DE HIK)

(WIET OPENT DE KAST VAN TRIENEKE EN HAALT ER TWEE LEGE FLESSEN UIT)

WIET: (MONSTERT DE LEGE FLESSEN) Die drank wordt nog eens haar dood!

DERDE BEDRIJF (VOLGENDE DAG - 'S MORGENS)

(MARIE-CLAIRE EN HILDE SLAPEN NOG. WIET HEEFT DIENST ALS VERPLEEGSTER. HIJ BRENGT HET ONTBIJT VOOR DRIE OP DE KAMER. HIJ OPENT HET RAAM. WE HOREN DE VOGELTJES FLUITEN)

WIET: De morgenstond heeft goud in de mond. (MAAKT DE PATIËNTEN WAKKER) Opstaan Hilde...! Opstaan Marie-Claire...!

(MARIE-CLAIRE EN HILDE MOMPELEN WAT EN NEMEN EEN ANDERE HOUDING AAN IN HUN BED)

WIET: Allé Trieneke, wakker worden...! (STELT VAST DAT TRIENEKE NIET MEER REAGEERT) Trieneke...? (BIJ ZICHZELF) Tiens, hare smile van gisteravond staat nog steeds op haar gezicht! (DAN IN LICHTE PANIEK TOT DE MEISJES) Opstaan...! Vlug...! Daar scheelt iets met Trieneke...!

(NU VLIEGEN DE MEISJES RECHT IN HUN BED)

WIET: Ik ga Flacon roepen. (BIJ DE DEUR) Ambiance in de keet! (IN PANIEK AF)

(HILDE GAAT TOT BIJ TRIENEKE)

HILDE: Trieneke...? Trieneke...? Waarom antwoordt gij niet meer...?

MARIE-CLAIRE: Misschien is ze dood!

HILDE: Ze voelt al helemaal koud aan. (WEENT)

(MARIE-CLAIRE SNUFFELT IN DE SPULLEN VAN TRIENEKE. ZE ONTDEKT DE BONTJAS VAN ANTOINETTE DIE ONDER TRIENEKES LICHAAM LIGT)

MARIE-CLAIRE: Hier ligt de bontjas van ons mama...! (TREKT DE BONTJAS ER ONDERUIT EN RUIKT ER AAN) Dat ook nog. Ze heeft alles laten lopen!

(MARIE-CLAIRE KIEPERT DE BONTJAS DOOR HET RAAM. WIET EN FLACON KOMEN BINNEN)

WIET: (TOT FLACON) Wat denkt ge van Trieneke?

FLACON: Dat ze morsdood is.

HILDE: Hoe...? Gij weet dat al, of wat...?

FLACON: Ja. Van deze morgen heel vroeg toen ik haar koorts wou pakken. De begrafenisondernemer is al verwittigd. Hij ging iemand langs sturen.

HILDE: (WEENT LUIDER) Ze is toch schoon aan haar eind gekomen. Ne mens die zich doodlacht is toch het mooiste wat men zich kan voorstellen. (OMARMT TRIENEKE)

MARIE-CLAIRE: Pas op dat ge geen ziektes op uw lijf haalt!

WIET: Ik zal nen dokter gaan halen om de dood te laten vaststellen.

FLACON: Waarom een dokter? Ik kan dat toch ook.

(FLACON STEEKT TRIENEKE EEN SPELD IN DE ARM, PROBEERT HAAR HOOFD TE DRAAIEN EN ONDER HAAR VOETEN TE KIETELLEN)

FLACON: Ze is zo dood als iemand ook maar dood kan zijn....! En nu moet die smile maar eens eindelijk van haar gezicht! (WRINGT AAN HET HOOFD VAN TRIENEKE)

HILDE: Waarom doet ge dat?

FLACON: Het lijkt net of ze mij uitlacht. (TOT WIET) Weg met die dooie handel, zo snel mogelijk! En stop haar spullen maar in een grote vuilniszak dan kunt ge die meegeven met de begrafenisondernemer als die seffens komt.

HILDE: (SNUIFT AAN FLACONS ADEM) Hebt gij zo vroeg op de dag al aan de whisky gezeten?

FLACON: Waarom?

HILDE: Omdat uwen adem stinkt.

FLACON: Moeten de patiënten mij nu al gaan controleren? (AF)

MARIE-CLAIRE: Een hoofdverpleegster die drinkt, dat kan nu toch niet meer hé!

HILDE: En daarmee zijn we Trieneke ook kwijt.

MARIE-CLAIRE: Ik vind die dooie maar eng!

(WIET PLAAGT DE MEISJES)

WIET: Ze leeft nog, kijk maar! (TOT TRIENEKE) Wat zegt ons Trieneke nog tegen de meisjes...? (ANTWOORDT IN HAAR PLAATS) Dada...!

HILDE: Wiet, stop daarmee! Ge moogt niet spotten met nen dooie! Ik kan daar niet tegen.

MARIE-CLAIRE: Ik ook niet.

WIET: (HAALT NOG EEN VOLLE FLES PORTO UIT HAAR KAST) Die laatste fles heeft ze niet uitgekregen.

HILDE: Die wil ik wel overkopen.

(LODE, ALS BEGRAFENISONDERNEMER, KOMT DE KAMER BINNEN EN CONDOLEERT DE AANWEZIGEN)

LODE: Begrafenissen Van Tenderloo biedt u allen de innige deelneming aan. (TOT WIET) Gij zijt de dochter zeker?

WIET: Neenee, ik ben de klusjesman en werk hier halftime als verpleegster.

LODE: Ik ben Lode Van Tenderloo, de zoon van de bekende begrafenisondernemer.

WIET: Ik dacht al, die mens wordt jonger met den dag.

LODE: Normaal doe ik dit werk niet. Ik studeer ornitologie.

MARIE-CLAIRE: Wat is dat? Heeft dat iets met dooie lijken te maken?

LODE: Dat is vogelkunde. Mijn vader kon zelf niet komen, hij ligt met 40 graden koorts in bed. 't Is de eerste keer in m'n leven dat ik een lijk moet gaan ophalen.

WIET: Okee, begin er dan maar aan!

LODE: Aan wat...?

WIET: Aan het lijk.

LODE: (BIECHT AARZELEND OP) Euh..., ik heb..., ik heb schrik van dooie mensen!

HILDE: (PRESENTEERT LODE EEN GLAS PORTO) Hier, drink eerst maar ne stevige porto.

LODE: Nee bedankt, ik kan niet tegen alcohol.

(LODE BEGINT ERAAN EN DOET DRIE PAAR HANDSCHOENEN OVER ELKAAR AAN)

LODE: (TOT WIET) Ik ben gereed. Wat moet ik nu doen?

WIET: (AD TRIENEKE) Haar ogen en hare mond moeten dicht.

LODE: Wilt ge dat ne keer komen voordoen...?

WIET: Als hare mond niet dichtblijft, moet ge er de lijmkleem opzetten. En voor haar ogen heb ik snelwerkende pattex.

LODE: Maar dan gaan haar ogen nooit meer open!

HILDE: Dat hoeft ook niet meer bij nen dooie.

WIET: Ik zal de lijmkleem en de pattex gaan halen. (AF)

LODE: Hoe moet ik dat lijk naar buiten krijgen?

MARIE-CLAIRE: Langs de gang zeker.

LODE: Nee, de hoofdverpleegster heeft me gezegd dat er deze voormiddag geen lijk over de gang mag vervoerd worden. En het bed van Trieneke moet zo snel mogelijk leeg zijn.

(WIET KOMT BINNEN MET DE LIJMKLEM EN DE PATTEX-LIJM)

HILDE: Wiet, hoe moet de Lode dat lijk naar buiten krijgen? Van Flacon mag het niet over de gang.

WIET: Plan trekken. Dat moet ik hier al 20 jaar doen. (STOPT LODE DE LIJMKLEM IN HANDEN) Begin er maar aan!

LODE: Kunt gij me niet helpen?

WIET: Wat zouden ze hier toch aanvangen zonder de Wiet?

(DE VOLGENDE MOMENTEN ZULLEN LODE EN WIET TRACHTEN OM DE KLEM OP TRIENEKES HOOFD TE PLAATSEN)

MARIE-CLAIRE: Dat duurt nogal hé.

WIET: (VERWITTIGT DE MEISJES) Niet verschieten als ge iets hoort kraken!

HILDE: Wiet, hou het rustig hé!

(DE MEISJES KUNNEN HET NIET MEER AANZIEN EN KEREN ZICH OM)

WIET: Mag ik de klem aandraaien?

LODE: Nee, mijne vinger zit er nog tussen!

WIET: Ik ga draaien hé! (DRAAIT DE KLEM AAN) Miljaar...!

LODE: Wat scheelt er?

WIET: Haar tong komt eruit!

HILDE: (BOOS) Wiet, hou daar mee op...!

(WIET NEEMT ZIJN GROTE ZAKDOEK EN SPANT DIE OM HET HOOFD VAN TRIENEKE)

WIET: Okee. Nu haar ogen nog sluiten. Waar is de lijm?

LODE: (MET HAND OP TRIENEKES OGEN) Die heb ik er al op gesmeerd..

WIET: Blijf daar dan met uw handen vanaf. Seffens plakt ge eraan!

LODE: (WIL VERSCHRIKT ZIJN HAND TERUGTREKKEN) Te laat!

WIET: Nu zult ge mee de kist in moeten, manneke.

LODE: Hoe...? Dat is wel niet de bedoeling hé!

WIET: (AD MEISJES) Kunt gij de Lode efkes onder z'n armen kietelen?

(HILDE EN MARIE-CLAIRE KIETELEN LODE. PLOTS GERAAKT HIJ LOS MET ZIJN HAND)

LODE: (INSPECTEERT ZIJN HAND) Het velleke is eraf...!

WIET: Dat groeit wel terug bij.

LODE: Nu wil ik haar maten nog hebben.

MARIE-CLAIRE: Waarvoor?

LODE: Ik moet toch weten welke kist ik moet bestellen?

WIET: Hoe gaat ge dat doen?

LODE: Rechtzetten tegen de muur en meten.

WIET: Dat gaat niet.

LODE: Waarom niet?

WIET: Omdat het lijk in nen hoek ligt. Kijk maar! Als ik op haar schouders duw dan komen haar voeten omhoog. En duw ik op haar voeten dan komt hare kop omhoog.

HILDE: Natuurlijk, dat lijk is al stijf. Op die manier gaat ge haar niet in een kist krijgen.

WIET: Dan moeten we het lijk breken!

MARIE-CLAIRE: Breken...? Toch niet hier waar iedereen bij is...?

WIET: Waar anders?

LODE: Wil er iemand mijn plaats overnemen?

(MAAR ER ZIJN GEEN KANDIDATEN)

WIET: (TOT LODE) Gij gaat op haar voeten zitten terwijl ik haar bij de schouders naar beneden druk.

HILDE: Voorzichtig, hé heren.

WIET: (VERVOLGT TOT LODE) Ja, want we mogen niet door de matras duwen!

HILDE: (BERISPT) Wiet...!

WIET: Die dooie voelt dat toch niet meer.

(MARIE-CLAIRE EN HILDE STEKEN DE VINGERS IN HUN OREN. WE HOREN HET BREKEN KLAAR EN DUIDELIJK)

WIET: Nu gaan we haar uit bed halen. Helpen heffen, hé Lode.

(WIET EN LODE LICHTEN TRIENEKE UIT HET BED. ALS HAAR HOOFD

OVER DE SCHOULDERS VAN LODE HANGT LAAT ZE EEN LUIDE BOER.
LODE SCHRIKT, LAAT HET LIJK TERUG OP BED VALLEN EN VLUCHT
DE GANG OP. WIET HAALT LODE TERUG)

WIET: Niet gaan lopen, hé maat!

LODE: Jaaaar, ik heb schrik.

(LODE EN WIET HALEN TRIENEKE WEER VAN HAAR BED, MAAR
HAAR HAND BLIJFT ERGENS ACHTER STEKEN. WIET GEEFT ER EEN
KORTE RUK AAN, DE HAND VAN TRIENEKE SCHIET LOS EN SLAAT
DAARDOOR TEGEN HET HOOFD VAN LODE)

LODE: (MET DOODSANGST) Ze heeft mij geslagen...! Ze heeft mij geslagen...!
(VLUCHT WEER DE GANG OP)

WIET: (TOT MARIE-CLAIRE EN HILDE) Haal dat kieke eens terug!

(WIET LAAT HET LIJK SPEELS WANKELLEN TOT MARIE-CLAIRE EN
HILDE WEER TERUGKEREN MET LODE)

HILDE: Zijn dat manieren voor nen begrafenisondernemer?!

LODE: Ik ben geen begrafenisondernemer, ik ben een toekomstig ornitoloog!

WIET: Ge kunt de maat pakken als ge wilt.

(LODE MEET DE LENGTE VAN TRIENEKE, MAAR Z'N METER BLIJKT
NIET LANG GENOEG TE ZIJN)

LODE: Potverdikke, mijne meter is tekort...!

WIET: Dan zullen we haar dubbel plooiën!

(PROTEST VAN HILDE EN MARIE-CLAIRE. FLACON KOMT BINNEN)

FLACON: Is dat lijk nu nog niet weg?

LODE: Hoe moet ik met dat lijk uit de kamer als ik niet over de gang mag van u?

FLACON: Zoek dat zelf maar uit. Niet ik, maar GIJ zijt de begrafenisondernemer.

LODE: (LUID) Ik ben een toekomstig ornitoloog!

HILDE: (VERDUIDELIJKT) Dat is vogelspecialist!

FLACON: Leer Trieneke dan maar vliegen! Ik heb dit bed binnen een uur nodig op
een andere kamer! (AF)

LODE: En wat nu...?

WIET: (TOT LODE) Ik laat het lijk aan een touw rond de nek uit het raam zakken
en gij vangt het beneden op.

LODE: Kunnen we het lijk niet bij een van de meisjes in bed steken? Dan kan mijn
vader het morgen zelf komen halen.

HILDE: Niks van!

MARIE-CLAIRE: Bij mij ook niet! Ik kan die ellende niet meer aanzien. (AF NAAR
BADKAMER)

WIET: (MINDER LUID) Dan stoppen we het lijk in de kast van Marie-Claire. Die
kwezel merkt dat toch niet.

(WIET EN LODE STOPPEN TRIENEKE IN DE KAST VAN MARIE-CLAIRE)

HILDE: En deze nacht dan...?

WIET: Een lijk praat toch niet. Een lijk doet niks meer..., dan gewoon dood zijn!

LODE: Ge zult er gene last van hebben.

HILDE: Nee, maar alleen de gedachte al zal mij de hele nacht wakker houden.

LODE: Nu moet ik vertrekken of ik ben deze middag nog niet thuis.

HILDE: Waarom?

LODE: Ik heb problemen met de eerste vitesse van mijne corbillard. Op de laatste begrafenis was de familie al naar huis toen ze met de kist op het kerkhof toekwamen.

HILDE: (DICHTER BIJ LODE) Ik hoor u graag klappen.

LODE: Oh ja.

HILDE: Ik vind u nen toffe knul.

LODE: (BEETJE VERLEGEN) Zoiets heeft een meisje nog nooit tegen mij gezegd.

WIET: Is het vonkje overgeslagen, ja?

(FLACON KOMT BINNEN)

WIET: (DENIGREREND AD FLACON) Dàt is geen vonkje, dat is een steekvlam van ne gasbrander...!

FLACON: (OVERHANDIGT FORMULIEREN AAN LODE) Hier zijn de nodige papieren. Waar is het lijk...?

LODE: (AARZELEND) Euh..., al in de corbillard.

FLACON: Nu al...? Dat is ook rap.

LODE: (FIER) En we zijn er niet mee op de gang geweest.

WIET: Pak dit ook maar mee! (GEEFT DE VUILNISZAK MET DE SPULLEN VAN TRIENEKE MEE)

LODE: Tot de volgende dooie hé! (AF MET VUILNISZAK)

FLACON: De zoon is bekwamer dan zijn vader.

HILDE: En 't is nen toffe gast.

FLACON: Kunt gij niks anders krijgen?

HILDE: Gij wel..? Ja, van dat soort gelijk die Spekslager.

(ANTOINETTE KOMT BINNEN)

ANTOINETTE: Ik kom NU maar op bezoek omdat ik deze namiddag geen tijd heb.

FLACON: Er is deze voormiddag geen bezoek toegelaten, madam. Reglement is reglement!

ANTOINETTE: Weet ge waar gij uw reglement kunt steken...? Ja daar!

FLACON: Maar ik laat mij hier niet beledigen hé!

WIET: Ambiance in de keet!

ANTOINETTE: (HAAR OOG VALT OP HET LEGE BED VAN MARIE-CLAIRE)
Waar is ons Marie-Claire...?

HILDE: In de badkamer. Ze voelde zich niet zo lekker.

ANTOINETTE: Natuurlijk is dat van het slechte eten hier.

FLACON: Die rijkeluiiskinderen hebben allemaal zo'n week maagske. En nu moogt

gij deze kamer verlaten. Op staande voet! Of ik roep de security!
 ANTOINETTE: Ik kom enkel maar zuivere handdoeken en een nieuwe pyjama in de kast van ons Marie-Claire leggen.
 FLACON: Doe dat dan, en bol het hier af!

(WIET EN HILDE WILLEN ANTOINETTE NOG TEGENHOUDEN, MAAR ZE OPENT DE KAST VAN MARIE-CLAIRE. HET LIJK VAN TRIENEKE VALT UIT DE KAST, BOVEN OP HAAR)

ANTOINETTE: (GILT) Ièèèè...! (STUIKT IN ELKAAR EN BLIJFT VERLAMD LIGGEN)
 HILDE: Ambiance in de keet! Seffens zitten we hier nog met nen tweede dooie!
 FLACON: (EIST VERANTWOORDING) Hoe komt dat lijk in die kast...?

(WIET EN HILDE HALEN ONWETEND HUN SCHOULDERS OP)

FLACON: Ik zal onmiddellijk naar de begrafenisondernemer bellen. Dat lijk moet de kamer uit! Eender hoe...!
 HILDE: (AD ANTOINETTE) En wat moeten we met die tuttebel doen?
 FLACON: Die moogt ge voor mijn part door de venster schieten!
 HILDE: (PESTERIG) En als die dan ook in den boom blijft hangen gelijk gij...?

(FLACON GEPIKEERD AF. WIET EN HILDE PROBEREN ANTOINETTE WEER BIJ HAAR POSITIEVEN TE BRENGEN MAAR HET LUKT HEN NIET)

WIET: Wacht eens, ik zal mijne straffen toebak eens bovenhalen!

(WIET TREKT Z'N SCHOENEN UIT EN DUWT Z'N STINKVOETEN ONDER HAAR NEUS. NA DRIE SECONDEN HAPT ANTOINETTE NAAR ADEM. WIET TREKT Z'N SCHOENEN TERUG AAN)

ANTOINETTE: (HELEMAAL VAN HAAR MELK) Waar ben ik...? Wat is er gebeurd...?

(MARIE-CLAIRE KOMT VAN DE BADKAMER EN ZIET ANTOINETTE VERDWAASD OP DE GROND ZITTEN)

MARIE-CLAIRE: (TOT ANTOINETTE) Mama...! Waarom zit gij daar op de grond...?
 WIET: Ze heeft te lang in de volle zon getennist, denk ik.
 MARIE-CLAIRE: (AD LIJK VAN TRIENEKE) En wat is dat daar...?
 WIET: Waar...? (VEINST) Ik zie niks! Ziet gij iets Hilde...?
 HILDE: Nee, ik ook niet.
 MARIE-CLAIRE: Ik zie het lijk van Trieneke liggen.
 WIET: (SPEELS) Oei, dan zijt gij misschien ook dood...! Welkom in het rijk van de doden, Marie-Clairke.

(MARIE-CLAIRE WORDT ONWEL EN STUIKT OOK IN ELKAAR)

HILDE: Slappe légumes zijn dat. Kunt gij uw stinkvoeten nog eens bovenhalen,
Wiet...?

VIERDE BEDRIJF (VOLGENDE DAG - NAMIDDAG)

(HET BED EN DE KAST VAN TRIENEKE ZIJN WEG. OP DIE PLAATS HEEFT WIET, DIE WEER GEKLEED IS ALS KLUSJESMAN, EEN KIPPENREN GEMAAKT WAARIN EEN PAAR ECHTE KIPPEN LOPEN. DE GEREEDSCHAPKIST IS AANWEZIG. IN DE KIPPENREN STAAT EEN KLEIN LEGHOKJE. WIET BRENGT ONDERTUSSEN PAASVERSIERING AAN. HIJ MEET EN NOTEERT MET POTLOODJE DAT HIJ DEZE KEER UIT DE ZOOM VAN ZIJN RENNERSPETJE HAALT. HIJ ZAAGT EN NAGELT. HILDE EN MARIE-CLAIRE LIGGEN IN HUN BED EN LEZEN WAT)

WIET: Als jij thuis gene Pasen kunt houden, dan zal ik Pasen eens naar hier halen! En dat is nog niet alles hé! De grootste verrassing moet nog komen!

(WIET VOEDERT DE KIPPEN EN GEEFT HEN DRINKEN. PLOTS KRIJGT HIJ JEUK OP Z'N RUG. HIJ KRABT MET ZIJN KLAUWHAMER)

HILDE: Wat krijgt gij nu...?

WIET: Jeuk op mijne rug.

MARIE-CLAIRE: Misschien zijn dat kippenluizen en krijgen wij die ook...!

(NU KRABT WIET MET ZIJN POTLOODJE OP Z'N RUG. MAAR HET POTLOODJE VERDWIJNT PLOTS ACHTER Z'N TRUI)

WIET: Kan er mij iemand helpen?

HILDE: Waarmee?

WIET: Dat potloodje is achter mijn trui geschoven.

(WIET KAN ER NIET MEER BIJ MET Z'N HANDEN, DOET DUS ALLE MOEITE OM HET POTLOODJE TE VOLGEN DOOR MET Z'N LICHAAM TE SCHUDDEN. WE KUNNEN DE TRIP VAN HET POTLOODJE MOOI VOLGEN VAN BOVEN NAAR ONDER TOT IN ZIJN BROEKSPIJP)

MARIE-CLAIRE: Moet ik efkes helpen? (BIEDT ZICH AAN EN GRIJPT PLOTS NAAR ZIJN KRUIS) Ik heb 't...!

WIET: Nee, dat is mijne vouwmeter! En opgepast met handtastelijkheden hé want ik ben ne gezonde vrijgezel!

(PLOTS HAALT WIET Z'N POTLOODJE TEVOORSCHIJN LANGS ZIJN GULP)

WIET: (TOONT HET DING TRIOMFANTELIJK) Halleluia...! Hier is 't...! (KINDERLIJK TOT POTLOODJE) Waar hebt gij weer gezeten...? (AF)

HILDE: (DOELEND OP WIET) Als die nog normaal is dan is mijn bed een trotinet op vier wielen!

(DOKTER SPEKSLAGER EN FLACON KOMEN BINNEN)

DR SPEKSLAGER: (TOT DE MEISJES) Morgen begin ik met de operaties hé. Wie wil er als eerste onder het mes?

MARIE-CLAIRE: Hilde!

HILDE: Neenee, ik heb nog wat tijd.

FLACON: We zullen tossen om wie er eerst aan de beurt komt. (HAALT EEN MUNTSTUK TEVOORSCHIJN)

HILDE: Ik ben de jongste. Ik kies munt.

MARIE-CLAIRE: (GOOIT HET MUNTSTUK OMHOOG EN VANGT HET WEER OP) 't Is kop...! Marie-Claire is eerst aan de beurt.

DR SPEKSLAGER: (BEKENT DAN) Het is eigenlijk mijn eerste borstvergroting. Ik voel me al wat nerveus. (HOEST) Dat is een goed teken.

FLACON: (TOT MARIE-CLAIRE) Dus morgen is 't UW operatie. En overmorgen die van Hilde. En dan die van mij. Hé dokter?

DR SPEKSLAGER: Breng me niet nog meer in de war hé!

MARIE-CLAIRE: En hoe zal onze toestand evolueren na zo'n zware ingreep?

DR SPEKSLAGER: Vier uur na de operatie moogt ge uw benen al uit bed steken, in de namiddag opstaan en de volgende dag al een wandeling maken.

HILDE: We mogen toch blijven liggen tijdens de operatie?

DR SPEKSLAGER: (HOESTJE) Ik kom straks wel terug om de nodige afspraken te maken voor de operatie van morgen. Ik moet eerst naar dokter Hoest op de afdeling longziektes voor een pilleke tegen mijnen hoest. (HOEST)

FLACON: Moet ik me al voorbereiden op mijn operatie, dokter?

DR SPEKSLAGER: Ik weet bij god niet waar ik bij u het eerst moet beginnen?

FLACON: Ik had graag die wallen onder mijn ogen weg. En mijn poep is te dik.

DR SPEKSLAGER: Begin dan al maar met minder te eten.

HILDE: (VERVOLGT) ...en te drinken!

FLACON: (WEERT ZICH FEL) Ik drink niet!

DR SPEKSLAGER: Misschien kunnen ze Flacon beter naar het slachthuis voeren, haha. (AF)

FLACON: Dokter...? Dokter...? Dat was toch maar een grapje hé? (HOLT DOKTER SPEKSLAGER WEZENLOOS ACHTERNA)

HILDE: Flacon loopt die Spekslager achterna alsof er chocolaat aan z'n gat hangt!

MARIE-CLAIRE: Ik betrouw die dokter Spekslager niet!

HILDE: En ikke wel, denkt ge? Misschien maakt hij van ons een wrak! Nu kunnen we nog vluchten. Gaat ge mee?

MARIE-CLAIRE: En mijn grotere borsten dan?

HILDE: God weet welke werktuigen die Spekslager allemaal gebruikt bij de operatie. Aan zijn kapotte handen te zien gebruikt hij vlijmscherpe messen.

MARIE-CLAIRE: Tijdens de operatie slapen wij toch!

HILDE: 't Is maar te hopen.

(LODE KOMT BINNEN)

HILDE: Is er weeral iemand dood?

LODE: Nee, ik heb iets voor u. (OVERHANDIGT HILDE EEN BRUINE OMSLAG)
Uwe naam staat er op!

HILDE: En van wie is die omslag?

LODE: Die zat tussen de spullen van Trieneke.

(HILDE LEEST DE BRIEF IN DE OMSLAG EN SLAAKT EEN KREET VAN BLIJDSCHAP)

LODE: Precies goed nieuws. Wat staat er in?

HILDE: Trieneke heeft uit dank haar hele vermogen aan mij overgemaakt!

LODE: Dat is prachtig.

HILDE: (TOCH EVEN WANTROUWIG) 't Is toch geen grap hé.

LODE: Maar nee.

HILDE: Daar se! (GEEFT LODE EEN SNEL WANGKUSJE)

(LODE REINIGT Z'N WANG MET Z'N ZAKDOEK)

LODE: Oppassen voor bacteriën, hé Hilde!

(ANTOINETTE KOMT DE KAMER BINNEN. ZE DRAAGT EEN EXTRA-VAGANTE HOED MET OPGEZETTE VOGEL)

LODE: (PLOTS VERRUKT TOT ANTOINETTE) Stop...! Blijven staan...! (STREELT DE OPGEZETTE VOGEL) Dat is een Sylvia atricapilla. Dat eksemplaar ontbreekt nog in mijn collectie.

ANTOINETTE: Over welke Sylvia heeft die het...?

HILDE: Over die geverfde mus op uwe kop!

LODE: In 't Vlaams noemen ze dat een "zwartkopke".

(STIL GESPREK TUSSEN MARIE-CLAIRE EN ANTOINETTE)

LODE: (VERVOLGT) Ik zie trouwens in elke mens een vogel. Flacon is een uil, Marie-Claire is een ekster, haar mama is een struisvogel en Wiet is een kluut!

HILDE: En wat ben ik dan...?

LODE: Een lief en klein nachtegaaltje.

(LODE HAALT STIEKEM DE OPGEZETTE VOGEL VAN DE HOED)

ANTOINETTE: (TOT HILDE) Ik hoor dat gij goed geweest zijt met Trieneke?

MARIE-CLAIRE: Ge moet niet schoon zijn om geluk te hebben in 't leven.

HILDE: Wie dat 't zegt!

MARIE-CLAIRE: (ALS HAAR OOG OP DE HOED VALT) Oh mama, uwe vogel is weg...!

(HILDE EN LODE PRATEN MET ELKAAR EN LETTEN NIET OP ANTOINETTE EN MARIE-CLAIRE)

ANTOINETTE: (RAZEND) Wie is er met mijne vogel vandoor? (TIKT LODE OP DE SCHOUDER) Hebt gij ne vogel?

LODE: (SCHRIKT) Euh... Ja, madame!

ANTOINETTE: Waar is ie? Laten zien! Onmiddellijk!

LODE: (SLAAT DE HANDEN VOOR Z'N KRUIS) Ooooh, dat heeft nog nooit iemand aan mij gevraagd.

ANTOINETTE: Ik bedoel, waar die opgezette vogel van mijn hoed naartoe is! (HILDE PUSHT LODE OM TE BEKENNEN)

LODE: (BIECHT OP) Ik heb uw zwartkopke, madam. Begrafenissen Van Tenderloo biedt u z'n excuses aan.

(ALS ANTOINETTE DIE NAAM HOORT MAAKT ZE PLOTS EEN GROTE BOCHT)

ANTOINETTE: Begrafenissen Van Tenderloo...? (STIL MAAR ENTHOUSIAST TOT MARIE-CLAIRE) Dat is die begrafenisondernemer uit de stad! Zij vader is zo rijk als 't water diep is! (TOT LODE, GEMAAKT) Dat was maar om te lachen. Ge moogt mijn zwartkopke houden zenne.

(ANTOINETTE WIL VANAF NU HAAR DOCHTER MARIE-CLAIRE AAN LODE KOPPELEN. ZE DUWT HEM RICHTING MARIE-CLAIRE)

ANTOINETTE: (AD MARIE-CLAIRE) En wat vindt ge van MIJN zwartkopke...? (MAAKT EEN TEKEN NAAR MARIE-CLAIRE DAT ZE MOET GLIMLACHEN EN RECHTSTAAN)

LODE: (MONSTERT MARIE-CLAIRE VAN KOP TOT TEEN) Dat zwartkopke van u heeft maar weinig "balkon" hé...! Trouwens, de rest is ook niet veel zaaks.

ANTOINETTE: Aan dat balkon wordt gewerkt. Ziet gij een relatie met ons Marie-Claireke niet zitten? Denk aan de toekomst, jongen.

HILDE: (ONTWAAKT ALS HET WARE) Héla..., en ikke dan...? De Lode komt naar hier voor mij, hé omhooggevallen kakmadam!

(HILDE EN ANTOINETTE TREKKEN ELK AAN EEN ARM VAN LODE)

LODE: (IN PANIEK NA ENIG GEDUW EN GETREK) Niet vechten hé...! Denk aan het interieur en ook een beetje aan mijn nieuw hemd!

ANTOINETTE: (TOT LODE, AD HILDE) ZIJ moet niet beslissen wie gij kiest! Gij moet dat zelf doen. Hoe zit 't? Voor wie kiest ge? Voor een lief en rijk meisje of voor iemand die naar bruine zeep en spuitjes stinkt?

LODE: Voor euh..., voor Hilde! Ik ben namelijk gek op spuitjes moet ge weten.

ANTOINETTE: Ook goed! (GEEFT LODE EEN SCHOP IN ZIJN KRUIS) En dat is voor dat zwartkopke!

LODE: (SCHREEUWT VAN DE PIJN) Mijne vogel...!!

HILDE: (ONTFERMT ZICH OVER LODE) Heeft ze u zeer gedaan, jongen?

LODE: (HAALT DE OPGEZETTE VOGEL UIT Z'N BROEK) Nee, mijn zwartkopke...!

(PLOTS HUPPELT WIET BINNEN. HIJ DRAAGT EEN MUTS MET TWEE LANGE PLUCHEN OREN EN EEN STAART ZOALS DE PAASHAAS. HIJ HEEFT EEN CASSETTE-RECORDER ONDER DE ARM)

WIET: (ENTHOUSIAST) Verrassing...!

HILDE: Ambiance in de keet...! (TOT WIET, AD RECORDER) Wat staat er op?

WIET: Sfeermuziek voor Pasen.

HILDE: Laat maar eens wat horen dan.

(WIET START DE MUZIEK LUID. WE HOREN HET KERSTLIEDJE "JINGLE BELLS")

HILDE: Wiet, stomme kloot, dat is kerstmuziek...!

(MAAR WIET KRIJGT DE RECORDER NIET MEER UITGEZET. DE MUZIEK GALMT DOOR DE KAMER)

WIET: Ik krijg dat rot ding niet meer still!

(FLACON STOOT BINNEN)

FLACON: Wat is dat lawaai hier allemaal...?

(FLACON GOOIT DE CASSETTE-RECORDER ZONDERMEER DOOR HET RAAM EN NOG WIL DE MUZIEK NIET OPHOUDEN. WIET PAKT Z'N HAMER)

WIET: We zullen nondemiljaar eens zien of dat ding niet zwijgt als ik dat wil! (GAAT RICHTING DEUR)

HILDE: Klop niet op uwe staart hé!

(WIET AF)

FLACON: (TOT LODE) Wat komt gij hier doen?

HILDE: Lode heeft een bruine omslag gebracht voor mij met een brief die ondertekend is door Trieneke en een notaris.

FLACON: Dus GIJ hebt al haar geld afgetrosgeld? Ik had 't kunnen denken! Oplichtster...!

HILDE: Héla! Een beetje minder noten op uw fluit, hé bombardon!

FLACON: Ik heb hier leeuwen getemd. En gij zijt maar een piepklein muizeke! Ik zal ervoor zorgen dat gij de naam Flacon nooit meer zult vergeten. Nachtmerries zult ge hebben als ge aan mij denkt. Wie bommen zaait, zal oorlog oogsten.

HILDE: (TIKT LODE AAN) Zeg ook eens iets hé...!

(MAAR LODE DURFT NIET INGRIJPEN)

FLACON: (VERWITTIGT LODE) Als hij z'n bek durft opentrekken dan heeft begrafenissen Van Tenderloo hier zijn laatste lijk opgehaald! Goed geweten!

(PLOTS HOREN WE OP DE PARKING KLOPPEN EN VLOEKEN)

WIET: (OFF) Godvermiljaar...! (MAAR DE MUZIEK BLIJFT SPELEN)

(FLACON KAPT DE INHOUD VAN HET DRINKBAKJE VAN DE KIPPEN DOOR HET RAAM. DE MUZIEK STOPT PLOTS)

ANTOINETTE: Oef! Eindelijk stilte. Als er iets is waar ik niet tegen kan, is het kerstmuziek met Pasen.

FLACON: Stelletje debielen! (AF)

MARIE-CLAIRE: (TOT ANTOINETTE) Morgenvroeg word ik geopereerd. Het zal toch geen pijn doen zeker?

ANTOINETTE: Hebt ge schrik?

MARIE-CLAIRE: Neenee. (IETS MINDER OVERTUIGEND) Mag ik seffens met u mee naar huis gaan, mama?

ANTOINETTE: Maar kindje, ge kunt toch even op uw tanden bijten. Ge zult er heel uw leven van genieten.

HILDE: (VERVOLGT) En haar vriendjes nog meer!

MARIE-CLAIRE: (WENEND) Ik wil naar huis, mama.

ANTOINETTE: Wilt ge grotere borsten of niet?

MARIE-CLAIRE: Eigenlijk niet. Het zijn mijn vriendjes die steevast die opmerking maken.

HILDE: Zal ik u eens wat zeggen, uw vriendjes hebben met uw lichaam geen fluit te maken! Flacon heeft wel ne grote trottoir, en voor de rest is ze zo lelijk als de nacht! Is dat misschien beter?

ANTOINETTE: Ge moet niet naar haar luisteren, kindje. (KIJKT OP HAAR HORLOGE) Nu moet ik dringend weg, schatje. Ik zal vanavond nog wel eens binnenspringen.

(WIET KOMT MET DE OVERSCHOT VAN DE CASSETTE-RECORDER BINNEN. HIJ BOTST TEGEN ANTOINETTE EN KRIJGT EEN FLINKE DUW)

ANTOINETTE: Zie toch waar ge loopt, stom konijn!

WIET: Ik zal seffens eens in uw oren bijten, mislukte vogelverschrikker!

ANTOINETTE: Wat doet gij hier in die belachelijke kleren?

WIET: Ne paashaas mèt kiekens... wat geeft dat?

ANTOINETTE: 'k Zou het niet weten.

WIET: Ikke wel. Paaseieren...!

(ALS WIET DE BROKKEN VAN DE RECORDER IN DE VUILBAK GOOIT BEGINT DE MUZIEK OPNIEUW TE SPELEN)

HILDE: Ambiance in de keet!

ANTOINETTE: (SCHREEUWT AD VUILBAK) Stilte...! (EN DE MUZIEK STOPT!)

WIET: Ik hoop dat mijn kiekens door die herrie niet van de leg zijn. Ik zal ze eens vers water gaan halen. (AF MET DRINKBAKJE NAAR BADKAMER)

(OOK LODE WIL NU AFSCHEID NEMEN VAN HILDE. LODE SPEELT ANTOINETTE NA. ALS MARIE-CLAIRE VAN HAAR MAMA EEN ZOENTJE KRIJGT WIL HILDE DAT OOK VAN LODE)

HILDE: (PRESENTEERT HAAR WANG AAN LODE) Duurt dat nog lang? Ik zit seffens met ne stijve nek hé!

(ANTOINETTE ONDERTUSSEN AF)

LODE: (BEDEESD) Okee, maar ge moet uw ogen sluiten.

(HILDE SLUIT HAAR OGEN EN KRIJGT EEN LIEF WANGKUSJE VAN LODE. HIJ IS IN ALLE STATEN)

HILDE: (MET BREDE SMILE) Ooooh, dat is lief van u!

(LODE ZWAAIT NOG LIEFJES NAAR HILDE ALS HIJ REEDS BIJ DE DEUR IS WAARDOOR HIJ TEGEN DE DEURSTIJL LOOPT. WIET KOMT MET EEN OVERVOL DRINKBAKJE VOETJE VOOR VOETJE VAN DE BADKAMER. HIJ NIEST PLOTS WAARDOOR DE INHOUD UIT HET DRINKBAKJE VLIEGT. WIET TERUG AF NAAR BADKAMER)

MARIE-CLAIRE: Hilde, ik heb schrik van die operatie.

HILDE: Een neus rechtzetten is misschien niet zo erg als een borstvergroting, maar ik heb ook schrik.

(WIET KOMT WEER VAN BADKAMER MET EEN VOL DRINKBAKJE, NU ZONDER PROBLEMEN)

WIET: (AD KIPPEN) Ik zal eens gaan kijken of ze nog geen eieren gelegd hebben.

(ONDER VOLGEND GESPREK TUSSEN DE MEISJES INSPECTEERT WIET OF DE KIPPEN NOG GEEN EIENEN GELEGD HEBBEN)

MARIE-CLAIRE: (SHOWT HAAR BUSTE, DAN TOT HILDE) Wat zoudt gij doen in mijn plaats?

HILDE: Ik zou het niet doen.

MARIE-CLAIRE: En uw neus dan...?

HILDE: Een neus hebt ge nodig. Grote borsten niet. Dat is luxe. Daar betaalt ge zelfs meer BTW op.

MARIE-CLAIRE: (DUWT HAAR BUSTE VOORUIT) Wees nu eens eerlijk, zijn mijn borsten echt te klein?

HILDE: Allé Marie-Claire, borsten zijn toch borsten zeker. Als uw vriendjes daar niet mee content zijn dan moeten ze zelf maar hormonen spuiten om grote borsten te krijgen!

(PLOTS VALT HUN OOG OP WIET DIE MET ZIJN KOP VASTZIT IN HET LEGHOKJE VAN DE KIPPEN. DE MEISJES BEVRIJDEN WIET UIT DEZE HACHELIJK POSITIE)

HILDE: (TOT WIET) En..., hebben ze al paaseieren gelegd?

WIET: Ik denk dat ze helemaal géén eieren zullen leggen.

HILDE: Waarom niet?

LODE: Omdat het potverdomme allemaal hanen zijn...!

HILDE: Nu eens wat anders: wat vindt gij twee ervan dat Flacon hier de hele dag naar whisky stinkt?

WIET: Den ene stinkt naar look en den andere naar rotte eieren. We stinken allemaal verschillend, hé Marie-Claire.

MARIE-CLAIRE: Jaja, maar dat hier een hoofdverpleegster rondloopt die aan den drank is, dat hoort toch niet, hé Wiet!

WIET: Dat doet ze al jaren.

HILDE: Weet gij waar Flacon haar drank verstopt, Wiet?

WIET: (ZET EEN STAPJE ACHTERUIT) Daar wil ik niks mee te maken hebben.

MARIE-CLAIRE: Waar zit Flacon nu?

WIET: (KIJKT HORLOGE) Op dit uur is ze in de linnenkamer om een sigaar te roken.

HILDE: Zeker weten...? Dan ga ik haar fles whisky stelen. Al moet ik de hele kliniek doorzoeken.

WIET: Ik sta niet in voor de gevolgen hé! Ge zoudt den eerste patiënt niet zijn die ze hier beneden in de kelder terugvinden met ne gebroken nek. Waarvan denkt ge dat begrafenissen Van Tenderloo zo rijk is geworden? Volgens mij krijgt Flacon haar procenten.

HILDE: Mij maken ze niet zo rap bang. En ik wil Ambiance in de keet! Tot seffens.

MARIE-CLAIRE: Voorzichtig hé.

(HILDE AF MET VEEL MOED)

WIET: (AARZELEND) Marie-Claireke..., ik euh.... wel euh... Heeft uw mama misschien geen weduwe onder haar vriendinnen? Ze hoeft niet knap te zijn, als ze maar veel geld heeft.

MARIE-CLAIRE: Ik wist niet dat gij op zoek waart naar een relatie.

WIET: Een relatie hoeft niet, een gewoon vrouw is ook al goed. Ik voel me soms zo eenzaam. Tenslotte ben ik gene zak patatten, maar ne gezonde vent die af en toe eens de pannen op het dak wil laten rammelen.

MARIE-CLAIRE: En wat hebt gij te bieden, Wiet?

WIET: Hoe bedoelt ge? In centimeters of in franks...?

(HILDE KOMT MET EEN HALFVOLLE FLES WHISKY BINNEN GESTORMD. ZE OPENT DE FLES EN RUIKT AAN DE INHOUD)

HILDE: Ja, 't is whisky.

(MAAR HILDE STRUIKELT, DE FLES VALT OP BED EN LOOPT HELEMAAL LEEG)

HILDE: Wat nu...?

WIET: Gij weet niet hoe kwaad Flacon kan worden als er iemand aan haar spullen zit.

HILDE: Laat ze maar komen. Ik kan mijn manneke wel staan. (MET GEBALDE

VUISTEN) Al eens een pataat op uwe smikkel gehad van mijne rechtse...?

(FLACON KOMT BRIESEND BINNEN. HILDE DUIKT VAN DE SCHRIK ONDER HAAR BED. WIET DUWT STIEKEM DE FLES ONDER HET DEKEN)

FLACON: Wie heeft MIJN fles whisky gestolen...? Gij Wiet...?

WIET: Ikke niet! Ik drink alleen maar chocomelk met grenadine.

MARIE-CLAIRE: Ik ook niet.

FLACON: (SPEURT DE KAMER AF) Waar zit dat ander kieke?

WIET: (VERWIJST NAAR DE KIPPEN) Dààr...!

FLACON: Ik bedoel dat kieke met haar kromme neus...!

(HILDE KOMT TRAAG TEVOORSCHIJN VAN ONDER HAAR BED, DUIDELIJK MET HEEL VEEL SCHRIK)

WIET: (STIL TOT HILDE) Haal uwe rechtse nu maar boven...!

HILDE: Die slaapt.

FLACON: Dus niemand van u heeft mijn fles gepikt? Ze hebben nochtans iemand deze kamer zien binnenlopen met een fles onder de arm!

WIET: Misschien waren het de Klokken van Rome!

FLACON: Zwijg en trek die belachelijke konijnenoren van uw kop, of ik zal die staart eens in uw neusgaten stoppen!

WIET: (VERBETERT) Pardon, dit zijn de oren van nen haas.

FLACON: Dat is voor mij allemaal hetzelfde.

WIET: Voor mij niet. Nen haas heeft ne langere staart.

FLACON: (BRULT LUID) Genoeg...!

(WIET VERZEGELT Z'N LIPPEN)

FLACON: Ik zal blijven zoeken tot ik de dief gevonden heb. En ik zal hem persoonlijk feliciteren met een flinke lijfstraf! (AF MET SLAANDE DEUR)

MARIE-CLAIRE: Die weet iets hé...!

HILDE: We zullen de fles terug vullen en weer op dezelfde plaats zetten..., voor dat straks mijn neus nog krommer staat.

MARIE-CLAIRE: Waarmee kunnen we de fles vullen?

WIET: Dat zal IK wel doen op de badkamer. Ik heb vandaag toch al veel te veel koffie gedronken. Het enige probleem is goed kunnen mikken.

MARIE-CLAIRE: Pas maar op, want als die dingen beginnen te groeien als ze in de hals van de fles zitten...

WIET: Ik zal voor alle zekerheid maar nen hamer meepakken. (WIL AF NAAR BADKAMER MET DE LEGE FLES, REEDS BIJ DE DEUR) Ambiance in de keet...! (AF, LAAT DE DEUR OP EEN KIER STAAN)

(WE HOREN WIET DUIDELIJK IN DE FLES PLASSEN)

(FLACON STORMT WEER BINNEN)

FLACON: Waar is Wiet...? Ik wil hem onmiddellijk zien...!

HILDE: Misschien is hij op de vlucht, want de jacht is open! (SLUIT STIEKEM DE BADKAMERDEUR)

FLACON: Wat was dat geluid in de badkamer...?

HILDE: (AARZELEND, VERZINT DAN) Euh..., een kraan die lekt.

FLACON: Ik denk dat Wiet mijn fles whisky gestolen heeft!

MARIE-CLAIRE: Waarom denkt ge dat?

FLACON: Dat konijn is tot alles in staat. Maar als ge hem ziet, zeg hem dan maar dat Flacon er persoonlijk voor zal zorgen dat hij voortaan "Wietje zonder pietje" zal heten.

HILDE: Okee, we zullen 't hem zeggen.

FLACON: (ERG WANTROUWIG) Het was toch Wiet niet in de badkamer...?

HILDE: (MET VEEL OVERTUIGING, ZELFS MET EEN LACHJE) Neenee.

FLACON: Ge liegt...!

(NET ALS FLACON DE BADKAMERDEUR WIL OPENTREKKEN KOMT DOKTER SPEKSLAGER BINNEN. ZIJN BEIDE HANDEN LIGGEN IN VERBAND. FLACON IS BLIJ VERRAST HEM TE ZIEN. ZE SLIJMT ZOALS STEEDS)

FLACON: Wat is er met uw poezelige handjes gebeurd, dokter?

DR SPEKSLAGER: Ik moet stoppen met roken van dokter Hoest. Daarom heeft hij dit gedaan. (ALS Z'N BLIK OP DE KIPPEN VALT) Zijn dat de nieuwe patiënten?

(WIET KOMT ONWETEND MET DE VOLLE WHISKY-FLES VAN DE BADKAMER. HIJ BEEFT VAN DE SCHRIK ALS HIJ OP FLACON STUIT)

HILDE: (GEEFT DE FLES AAN FLACON) Is dat UW fles niet....?

DR SPEKSLAGER: Drinkt gij, Flacon...?

FLACON: (IN MOEILIKHEDEN) Neenee, dat is mijn fles niet.

MARIE-CLAIRE: Jamaar, het is whisky hoor.

FLACON: Nee, niet van mij. Ik drink alleen maar koffie.

(HILDE ZET DE FLES GOED ZICHTBAAR OP DE TAFEL)

DR SPEKSLAGER: Ik heb slecht nieuws voor de meisjes. Ik kan op deze manier niet opereren!

FLACON: Dan zal IK wel opereren!

DR SPEKSLAGER: Neenee, geen verpleegsters in de operatiezaal die handtastelijk zijn!

HILDE: Wat hoor ik daar, Flacon? Is dat waar?

FLACON: Neenee, dat is een grapje van de dokter.

DR SPEKSLAGER: Dat is helemaal geen grapje. Ze kan mij niet gerust laten als ze me assisteert.

WIET: Dan zal IK u wel assisteren, dokter. Zeg maar wat ik moet doen.

DR SPEKSLAGER: Alleen maar snijden waar ik het zeg.

MARIE-CLAIRE: Ik ga daar niet in mijn blootje liggen voor die belachelijke

paashaas hé!
 WIET: Ik zal nen blinddoek dragen tijdens de operatie.
 FLACON: En ikke dan...?
 DR SPEKSLAGER: Gij moogt paaseieren gaan schilderen.
 FLACON: (GEPIKEERD TOT WIET) Mijn wraak zal zoet zijn en uw eieren zal ik
 hoogstpersoonlijk blauw verven. (IN HET NAAR BUITEN GAAN GRAAIT ZE
 DE WHISKY-FLES MEE VAN TAFEL)
 DR SPEKSLAGER: (TOT WIET) Kunt gij bij Marie-Claire een baxter aanleggen
 tegen morgenvroeg? (TOT MARIE-CLAIRE) En gij moet nuchter blijven hé!
 MARIE-CLAIRE: Okee.
 DR SPEKSLAGER: We zullen eens laten zien tot wat wij in staat zijn, hé Wiet.
 Kom, we gaan de messen scherpen! (BIJ DE DEUR, AMICAAL TOT WIET)
 Kent gij die mop al van die kromme neus die tussen twee silicone-borsten
 stak?
 WIET: Nee.

(DOKTER SPEKSLAGER FLUISTERT HET ANTWOORD IN WIET Z'N
 OOR. WIET LACHT ZICH TE PLETTER. BEIDEN AF MET DE ARM OM
 ELKAARS SCHOUDERS. DE MEISJES BLIJVEN VERBOUWEREERD
 ACHTER)

MARIE-CLAIRE: Die zijn iets van plan hé...!
 HILDE: Nu betrouw ik het ook niet meer.
 MARIE-CLAIRE: Kom Hilde, we gaan een sigaret roken op het eind van de gang.

(MARIE-CLAIRE EN HILDE AF)

(WIET KOMT TERUG BINNEN MET HET NODIGE MATERIAAL OM EEN
 BAXTER AAN TE LEGGEN BIJ HET BED VAN MARIE-CLAIRE. FLACON
 KOMT BINNEN ACHTER DE RUG VAN WIET. ZE HEEFT EEN DOLK IN
 AANSLAG. WIET SCHRIKT ZICH TE PLETTER ALS HIJ FLACON MERKT.
 HIJ DOET VAN SCHRIK EEN STAPJE ACHTERUIT)

FLACON: Hebt gij in mijn fles gepist...?
 WIET: Ge hebt daar toch niet van gedronken zeker?
 FLACON: Wat denkt ge?
 WIET: (AD DOLK) Ik denk dat gij mij wilt vermoorden.

(WIET RAAKT IN PANIEK EN WIL UIT HET RAAM SPRINGEN. FLACON
 GRIJPT HEM BEET)

WIET: (SCHREEUWT HET UIT) Ik ben nog te jong om te sterven!

(ZE WORSTELLEN MET ELKAAR)

WIET: Dat is dierenmishandeling! En ik die dacht dat gij bij GAIA waart!
 FLACON: Ge hebt als konijn uwe laatste keutel gedropt!

(NET ALS WIET BOVEN OP FLACON LIGT KOMEN MARIE-CLAIRE EN HILDE BINNEN. FLACON HEEFT WIET BIJ DE KEEL)

HILDE: Ambiance in de keet...!

WIET: Help, Flacon wil mij vermoorden!

FLACON: Straks eten we konijn met pruimen!

MARIE-CLAIRE: We moeten iets doen, Hilde.

HILDE: Wat kunnen we doen...? Als Flacon ons aan die dolk steekt...!

MARIE-CLAIRE: Ik dacht dat gij dapper waart.

HILDE: Dat ben ik ook.

MARIE-CLAIRE: Doe dan iets!

WIET: Help...! Flacon trekt mijne staart uit. En ne paashaas zonder staart is toch geen zicht hé.

(HILDE NEEMT HET DRINKBAKJE EN SLAAT PER VERGISSING WIET KNOCK-OUT)

VIJFDE BEDRIJF (VOLGENDE DAG - VROEGE NAMIDDAG)

(CLOTIL IS OP BEZOEK BIJ HILDE. MARIE-CLAIRE IS REEDS GEOPEREERD EN LIGT AAN EEN BAXTER. DE PAASVERSIERING IS NOG AANWEZIG. DE KIPPENREN STAAT ER NOG, MAAR DE KIPPEN ZIJN VERDWENEN)

CLOTIL: (MET BLIK NAAR DE KIPPENREN) ...dat kan nu toch niet meer hé!

HILDE: Hebben wij geen recht om hier Pasen te vieren? En daarbij, ziet gij een kieke zitten? Ik ook niet!

CLOTIL: Maar ze hebben er toch gezeten?

HILDE: Ja.

CLOTIL: In welke kliniek ziet ge zoiets nog, kiekens op de kamer...?

HILDE: Ik vind het een schoon gebaar van Wiet. Trouwens, ik begin me hier al helemaal thuis te voelen.

CLOTIL: (AD MARIE-CLAIRE) Is zij al geopereerd?

HILDE: Ja.

CLOTIL: Is ze al wakker geweest?

HILDE: Efkes. Morgenvroeg ben ik aan de beurt.

CLOTIL: Zoudt ge dat wel laten doen, Hilde?

HILDE: Begint niet opnieuw, hé moe!

CLOTIL: 't Is toch waar zeker. Een neus is maar een neus hé!

HILDE: Daarom moet een neus ook recht staan. Ik heb er maar één hé! Sinds dat accident riek ik ook niet meer zo goed.

CLOTIL: Dat kan niet.

HILDE: Toch is 't zo.

(HILDE HAALT DE FLES PORTO UIT HAAR KAST)

HILDE: Ik riek niet eens meer dat dit porto is. Goesting moe?

CLOTIL: Hoe komt gij daaraan...?

HILDE: Van Trieneke gekregen. Ik heb nog meer van Trieneke gekregen.

(HILDE TOONT CLOTIL DE BRUINE OMSLAG)

HILDE: Een copie van het testament van Trieneke. Ze laat al haar geld en haar goed aan mij!

CLOTIL: 't Is niet waar hé.

HILDE: Denkt gij dat ik hier staan te liegen?

CLOTIL: Jamaar..., jamaar... dan zijt gij schatrijk.

HILDE: Ik wil niet rijk zijn, ik wil gelukkig zijn, moe!

CLOTIL: Dat is nog geen reden om u te laten opereren.

HILDE: En toch zal ik 't laten doen. Dat is de enige manier om mijn neus terug recht te krijgen. Verstaat dat nu toch eens!

CLOTIL: Ik versta dat, maar gij verstaat dat niet!

HILDE: Och moe, gij zijt nog van den ouwe tijd.

CLOTIL: En gij zijt even koppig als uw vader.

HILDE: Dan heb ik toch iets van hem geërfd. 't Was beter dat gij ook wat koppiger

waart.

CLOTIL: Wat gaan we nu krijgen...?

HILDE: Ja, ik meen dat. Denkt ge nu echt dat 't voor mij plezant is dat gij gaat poetsen bij de notaris? Altijd maar "ja" knikken en slaafje spelen voor die rijke stinkers!

CLOTIL: Ik heb genen ezel die geld kakt.

HILDE: Ik ook niet. Maar dat moet er aan mij eens ene vragen om bij hem te komen poetsen...! Die zult ge nogal ne post zien pakken!

CLOTIL: Gij zijt precies zo opstandig vandaag?

HILDE: Dat is van de zenuwen tegen morgenvroeg dat ik geopereerd word.

CLOTIL: Dat is misschien een reden om het niet te laten doen.

(ONDERTUSSEN KOMT ANTOINETTE NIEUWSGIERIG DE KAMER BINNEN. ZE ONTFERMT ZICH OVER MARIE-CLAIRE)

CLOTIL: (VERVOLGT TOT HILDE) Gij moest eens leren van rapper content te zijn.

HILDE: Ik ben content.

CLOTIL: Nee, gij zijt niet content.

ANTOINETTE: Kan het wat stiller alstublieft? Mijn dochter is pas geopereerd hé.

HILDE: En ikke morgenvroeg, en dan...?

ANTOINETTE: Dan zal ik morgenvroeg eens met een fanfare naast uw bed komen spelen!

HILDE: (POMPT ZICH WOEDEND OP) Wàt gaat gij doen...?! (WIL UIT BED KOMEN OM OP ANTOINETTE TE STUIKEN MAAR WORDT TEGENGEHOUDEN DOOR CLOTIL)

CLOTIL: (TEMPERT HILDE) Hilde, wees nu toch eens kalm!

(MARIE-CLAIRE WORDT LANGZAAM WAKKER. ANTOINETTE HELPT MARIE-CLAIRE OVEREIND TE GAAN ZITTEN)

ANTOINETTE: (PLOTS AAN DE GROND GENAGELD ALS ZE DE VOORKANT VAN MARIE-CLAIRE MERKT) Wat is dat daar...?

MARIE-CLAIRE: Waar...?

ANTOINETTE: Gij hebt een grote borst en een klein borst! Wat is er gebeurd...?

MARIE-CLAIRE: (NOG SLAPERIG) Misschien opereren ze die andere borst morgen.

HILDE: Niks van, morgen is 't mijnen toer!

ANTOINETTE: Waarom zouden ze dat dan in twee etappes doen? (SCHRIKT NOG HARDER ALS ZE OOK NOG EEN BORST MERKT OP DE RUG VAN MARIE-CLAIRE) En wat is dat hier op uwe rug...? Daar staat ook een borst!

HILDE: Nu hebt ge er drie. Uw vriendjes zullen nu wel content zijn!

CLOTIL: (BERISPT) Hilde...!

ANTOINETTE: Ik wil onmiddellijk dokter Spekslager spreken!

(ANTOINETTE WIL DE KAMER VERLATEN MAAR BOTST BIJ DE DEUR OP FLACON)

ANTOINETTE: (WOEST) Wat is er met mijn dochter gebeurd? Ik eis hier

onmiddellijk een verklaring voor van dokter Spekslager!
 FLACON: Dokter Spekslager is er niet, madam. Trouwens, de dokter is de schuldige niet!
 ANTOINETTE: Oh nee? Wie dan wel?
 FLACON: Wiet!
 ANTOINETTE: Wiet...? Wat heeft die klusjesman met de operatie van mijn dochter te maken?
 FLACON: Die klusjesman is helemaal niet zo onschuldig als hij er uit ziet!
 HILDE: Wiet heeft geholpen bij de operatie van uw dochter!
 FLACON: Wat...? Een gewone klusjesman...? Schande...!

(WIET, GEKLEED ALS KLUSJESMAN, KOMT GEDEPRIMEERD BINNEN. ZIJN HOOFD ZIT ONDER DE PLEISTERS)

ANTOINETTE: (GRIJPT WIET BIJ DE KEEL) Met u heb ik nog een eitje te pellen!
 WIET: Ik kan niet meer volgen. De een wil mijn eieren blauw verven, een ander wil ze pellen.
 ANTOINETTE: Wat is er gebeurd...?
 WIET: Ik heb iets tegen mijne kop gekregen.
 ANTOINETTE: Ik bedoel, met ons Marie-Claire, stomme uil!
 WIET: Ik heb geassisteerd bij haar operatie.
 FLACON: Ja, dat is er aan te zien!
 WIET: Ge bedoelt daar vanvoor...
 ANTOINETTE: (VERVOLGT) ...èn daar vanachter!
 WIET: (KAN ZIJN LACH MOEILIJK BEDWINGEN) De patiënt heeft zich vermoedelijk omgedraaid just als ik met de scalpel een insnijding moest maken.
 ANTOINETTE: Is dat uw enige uitleg?
 WIET: Vergeet niet dat ik nen blinddoek voor mijn ogen had hé! (MET GUITIG LACHJE) Maar ik heb toch efkes gepiept! Uw dochter heeft een prachtige voortuin, madam.
 HILDE: (VERVOLGT) En nu ook ne schone achtertuin!
 MARIE-CLAIRE: Ik had me nooit mogen laten opereren.
 HILDE: Misschien kunt ge die achterkant gebruiken als kapstok!
 CLOTIL: (BERISPT) Hilde...!
 ANTOINETTE: (WOEDEND) Ik zal klacht neerleggen bij de federale politie!
 FLACON: Dat zou ik ook doen, madam. Hun bureau is hier vlakbij. 't Is maar tien minuutjes te voet.
 ANTOINETTE: Met mijne jaguar ben ik er op twee minuten. (WITHEET VAN WOEDE TOT WIET) Hier gaat ge nog van horen, klusjesman van m'n voeten...! (AF)
 FLACON: (TOT WIET) Ik hoop maar dat gij een goei verzekering hebt.
 WIET: (SCHUIFT DE SCHULD DOOR) 't Was wèl de patiënt die niet wilde blijven liggen, hé Flacon!
 FLACON: Dat wordt minstens drie jaar bak, Wiet!
 HILDE: Ik zal u wel komen bezoeken, Wietje.
 FLACON: Ik hoop dat hij de doodstraf krijgt! (ARROGANT AF)
 HILDE: (PROBEERT MARIE-CLAIRE TE TROOSTEN) Zo erg is dat toch niet. Nu

kunt ge twee vriendjes gelijktijd hebben. Ene voor de voorkant en ene voor den achterkant!

CLOTIL: (BERISPT WEER) Hilde...!

WIET: Volgens mij moet het aan die blinddoek gelegen hebben.

MARIE-CLAIRE: Ge moet toch het verschil zien tussen de voor- en achterkant van een vrouw!

WIET: Oh ja...? Ik ben niet getrouwd hé!

(ANTOINETTE KOMT WEER BOOS BINNEN)

HILDE: Gij zijt al zo rap terug?

ANTOINETTE: Mijne jaguar wil niet starten.

HILDE: Dan moet ge Wiet raadplegen, die kan zelfs nen auto zonder motor laten starten.

ANTOINETTE: (TOT WIET) Kunt gij efkes komen helpen?

WIET: Weer zonder naft zeker, zoals gewoonlijk? Ze moesten de mensen die zonder naft rijden allemaal een dik proces geven!

ANTOINETTE: Hoe zit 't, maat? Komt gij me nog helpen of niet?

WIET: Wacht efkes. Ik moet dat eerst noteren.

(WIET NEEMT Z'N NOTABOEKJE EN ZOEKT ACHTER Z'N POTLOODJE. DEZE KEER ZIT HET IN EEN VAN ZIJN BROEKSPIJPEN)

WIET: (AD POTLOODJE) Oeps, het puntje is eraf! (TOT ANTOINETTE) Hebt ge een minuutje of twee geduld?

ANTOINETTE: Geen seconde...!

(ANTOINETTE SLEURT WIET MEE DE KAMER UIT. LODE KOMT BINNEN)

LODE: Amaai, die was kwaad zèg!

HILDE: Wat komt die hier doen?

LODE: Ik moet in een andere kamer een 'klant' komen ophalen.

HILDE: Hoe is 't met uw vader?

LODE: Nog altijd niet genezen.

HILDE: En hoe is 't met Trieneke?

LODE: Zo dood als ne kassei. Ze ligt opgebaard in ons mortuarium. En geloof het of niet, maar er is weer ne glimlach verschenen op haar gelaat.

HILDE: Volgens mij is zij gelukkig nu.

CLOTIL: Hoe kan nen dooie mens nu gelukkig zijn?

HILDE: Omdat ze nu weer bij hare Julien is.

LODE: Morgen wordt ze begraven.

HILDE: Ik zou naar haar begrafenis willen gaan, moe.

CLOTIL: Hoe gaat dat als gij morgen geopereerd wordt?

LODE: (PIKT IN) Geopereerd...? Wordt gij geopereerd...?

HILDE: Waarom denkt ge dat ik anders hier ben?

LODE: Wat mankeert ge?

CLOTIL: Ons Hilde wil haar neus laten rechtzetten. Ze is namelijk op jacht naar ne

vaste vriend...

HILDE: (VERVOLGT) ...en dat kan niet met ne kromme neus! Dat verstaat ge toch wel.

LODE: (STIL AD MARIE-CLAIRE) Wat is er met uwe gebuur gebeurd?

HILDE: Ze hebben hare voorkant verwisseld met hare achterkant!

CLOTIL: Zorg maar dat ze dat bij u ook niet doen! Stel u voor dat ge morgenvroeg wakker wordt en uwe neus staat vanachter op uwe rug!

HILDE: Dat is goed om het neuspeuteren af te leren.

LODE: (AARZELEND) Euh..., als ik u zeg dat..., dat ik u graag zie..., wilt ge dan die operatie annuleren?

HILDE: Ziet gij mij graag? Oei, nu begin ik te blozen. Dat hebben ze nog nooit tegen mij gezegd!

CLOTIL: Ikke wel, hé Hilde!

HILDE: Meent ge dat, Lode?

LODE: (LIEFJES) Ja, m'n plattelandsmuske! (BIECHT OP) In feite moet ik geen lijk komen halen. Ik kom alleen naar hier om u te zien.

HILDE: Dat is lief van u. Maar... kunt ge dat ook bewijzen?

LODE: Met een kusje? Is dat genoeg?

HILDE: Ja, maar niet meer op mijn wang.... Op mijne mond deze keer...!

LODE: (GEGENEERD) En uw moeder...?

HILDE: Die kan daar wel tegen.

CLOTIL: Ja, zo lang het maar bij kussen blijft!

HILDE: (PRESENTEERT HAAR LIPPEN EN SLUIT DE OGEN, TOT LODE) Allé, ik wacht...!

(MAAR LODE MET ZIJN SMETVREES TREKT WEER DRIE PAAR HANDSCHOENEN AAN)

HILDE: (NOG STEEDS MET DE OGEN GESLOTEN) Duurt dat nog lang? Ik krijg al krampen in mijn kaken.

LODE: Hebt gij uw tanden grondig gepoetst?

HILDE: Ja.

LODE: Hebt gij uw gezicht gewassen met microben-dodende zeep?

HILDE: Ja.

CLOTIL: (DOET ER NOG EEN SCHEPJE BIJ) Moet gij ook geen monddoekske dragen?

HILDE: (OPENT HAAR OGEN) Waar is dat allemaal voor nodig...?

LODE: (BEKENT) Ik heb smetvrees.

HILDE: Smetvrees...? Wat gaat gij dan doen als wij samen in de koffer duiken? Uwe gabardine aantrekken, hoge botten en nen hoed opzetten...? Ik zal u daar eens rap vanaf helpen!

(HILDE DUWT LODE OP HAAR BED. ZE GAAT SCHRIJLINGS OVER HEM ZITTEN EN KUST HEM OP DE MOND)

LODE: (SPARTELT TEGEN, IN PANIEK) Ik kan... gene lucht.... krijgen!

CLOTIL: Amaai m'n oren, die moet nog veel leren.

HILDE: (VEERT VAN HET BED) Ik ga mijn koffers pakken dan kan ik mee naar

huis. (AF NAAR BADKAMER)

CLOTIL: Eindelijk gebruikt ze haar verstand. (TOT LODE DIE NOG STEEDS NIET BEKOMEN IS VAN DE TONGKUS) Gaat 't, jongen?

LODE: Mijn luchtpijp was helemaal afgesneden!

CLOTIL: (MET ELLEBOOGSTOOTJE) Ik heb gehoord dat uw vader begrafenisondernemer is?

LODE: Dat klopt.

CLOTIL: Heeft die misschien geen poetsvrouw nodig? Of ne kistdrager? Mijne vent werkt vanaf volgende week met de late.

LODE: Ik praat liever over mijn toekomst met Hilde. (OPENT HET RAAM) Ik wil met haar naar het Regenwoud trekken om er vogels te gaan observeren! (ZWAAIT MET ZIJN HANDJE NAAR BUITEN) De Wiet steekt zijn hand op.

(PLOTS IS ER EEN ZWARE ONTPLOFFING OP DE PARKING. LODE EN CLOTIL ZOEKEN DEKKING. ER VLIEGEN BROKSTUKKEN VAN DE AUTO DOOR HET RAAM NAAR BINNEN EN ER VERSCHIJNT EEN ROOKWOLK)

MARIE-CLAIRE: Wat was dat...?

LODE: Een ontploffing op de parking! (KIJKT WEER DOOR HET RAAM) Oei..., heel de parking ligt vol met dooie mensen! Nu moet ik mijn vader gaan roepen want daar begin ik niet alleen aan...! (VLUCHT DE KAMER UIT)

(HILDE KOMT OMGEKLEED UIT DE BADKAMER)

HILDE: Ambiance in de keet! Wat was die knal...?

(HILDE EN CLOTIL KIJKEN DOOR HET RAAM)

HILDE: Jezus Maria Jozef...! Daar zal toch niks gebeurd zijn met de Wiet zeker? Hij is nergens te bespeuren!

MARIE-CLAIRE: Is zo'n ontploffing dan erger dan mijn verkeerde borst?

(WIET, HELEMAAL ZWART GEKLEURD, KOMT ZWIJMELEND BINNEN MET EEN AUTOSTUUR ROND ZIJN NEK)

HILDE: Wiet...? Gij ziet er nogal uit!

WIET: Er zat toch nog wat naft in hare auto!

MARIE-CLAIRE: Waar is ons mama?

WIET: Die is naar den andere kant gevlogen! Precies naast de deur van spoedgevallen kwakte ze tegen de muur.

MARIE-CLAIRE: Wiet, kunnen ze die borst op mijne rug niet verwijderen? Ik kan niet eens fatsoenlijk in bed gaan liggen.

WIET: Geen probleem. Kom maar mee naar de operatiekamer. Op een paar minuten is dat gebeurd.

MARIE-CLAIRE: En dokter Spekslager...?

WIET: Die heeft ontslag genomen. Volgende week maandag opent hij een beenhouwerszaak in de stad. Maar als ge 't niet erg vindt zal ik dokter

Spekslager vervangen.

MARIE-CLAIRE: Nee, dat betrouw ik niet meer!

HILDE: Dat zou ik ook niet doen. Misschien zet Wiet dan wel een borst boven op uwe kop!

WIET: Dat is toch niet erg. Dat beschermt nog goed tegen de zon, haha!

MARIE-CLAIRE: (DREIGT BOOS TE WORDEN) Ik wil mijn uiterlijk van vroeger terug! Nu....!

WIET: Okee, ik zal mijn gereedschappkist eens gaan halen. (AF)

(HILDE HAALT ONDERTUSSEN HAAR KAST LEEG. ZE VINDT NOG EEN HALFVOLLE FLES PORTO)

HILDE: Dat kunt ge toch niet in de gootsteen kappen hé. (KAPT DE FLES LEEG IN DE BAXTER VAN MARIE-CLAIRE) Ambiance in de keet!

(WIET KOMT BINNEN MET Z'N GEREEDSCHAPKIST)

WIET: (TOT MARIE-CLAIRE) Zet u eens recht! (WIET PRIKT DE BORST VAN MARIE-CLAIRE OP DE RUG STUK) Dat is één...! Nu de voorkant nog wat opvullen.

HILDE: Hoe gaat ge dat doen, Wiet?

WIET: Hou me maar eens in de gaten, dan kunt ge nog iets leren. (BEVEELT TOT MARIE-CLAIRE) Mond open...!

(MARIE-CLAIRE OPENT HAAR MOND. EERST SPUIT WIET MET DE VETPOMP IN HAAR MOND)

WIET: En nu... fase twee... (VERVOLGT STIL MET LACHJE TOT HILDE) ...van het rampenplan! (WEER TOT MARIE-CLAIRE) Houdt die soupappe eens op dat topke van die achterblijver!

(WIET POMPT MET EEN VOETPOMP..., EN NOG WAT..., EN NOG WAT! CLOTIL EN HILDE HOUDEN HUN HART VAST)

CLOTIL: Stop Wiet...!

HILDE: Neenee, d'r kan nog een beetje bij. (MET GEMOEDELIJKE GEBAARTJE TOT WIET) Dat wordt pas èchte ambiance in de keet...!

WIET: (SPEELS OP RIJM) Dokter Wiet gaat over de limiet...!

(WIET POMPT NOG EENMAAL, MAAR TE VEEL ZO BLIJKT WANT DE HELE TROEP ONTPLOFT. ALLE LICHTEN VALLEN UIT)